

จักรวาล

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๒

จากปก พระรูปประธาน

พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา กับ นางสาว
ภรณ์ทิพย์ นาคหิรัญกนก นางงามจักรวาลปี 2531 ในวันบันทึกเทป
โทรทัศน์ของสมาคมแม่บ้าน ทหาร ตำรวจ เพื่อมูลนิธิสายใจไทยฯ

จักรวาล

วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๒

ISBN 974 - 7902 - 92 - 3.

๕.-

ความรู้ประโยชน์แท้จริงของสิ่งทั้งหลาย
เป็นสิ่งที่ผู้ใหญ่ต้องปลูกฝังให้ยังลึกในตัวของเด็ก. เด็ก
จักได้เติบโตเป็นคนฉลาดเที่ยงตรง และสามารถสร้าง
สรรค์ประโยชน์ที่พึงประสงค์ให้แก่ตน แก่ส่วนรวมได้
แน่นอนมีประสิทธิภาพ.

พระคํานักจิตรลดาโรฐาน

วันเสาร์ ที่ 14 มกราคม พุทธศักราช 2532

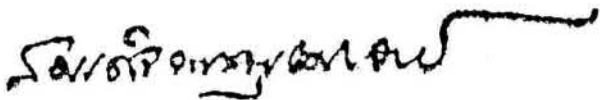

เลขทะเบียน	12640	ด.1
เลขหมู่		
วันที่	11 ธ.ค. 32	

คติ
สำหรับวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๒

“ศัตรูแห่งความก้าวหน้า คือ เวลาที่เสียไป”
จุดหมายเพื่อการอยู่รอดของชีวิต คือ การเล่าเรียน
การฝึกฝนและการอบรมให้ดีและก้าวหน้า ซึ่งต้องใช้
เวลามาก ผู้ใหญ่ควรดักเตือนเด็ก ๆ ให้ใช้เวลาให้ตรง
และเหมาะสมเสียแต่บัดนี้

(สมเด็จพระพุทธาจารย์)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

คำขวัญ
ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๒

.....

รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
ประชาธิปไตย พุทธธรรม

พลเอก

(ชาติชาย ชุณหะวัณ)

นายกรัฐมนตรี

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๒

ยึดมั่นในระเบียบวินัย
ใฝ่ใจศึกษาเล่าเรียน
พากเพียรเพื่อชาติพัฒนา

พลเอก ,
(มานะ รัตนโกเศศ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๖๒

“ความรู้ดี มีวินัย พละนาถัยสมบรูณ์ เพิ่มพูนคุณธรรม
มโนกรรมบริสุทธิ์”

(นายสกุล ศรีพรหม)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๖๒

“เด็กดี ต้องมีสัมมาคารวะ ยึดถือสัจจะ มานะ บากบั่น
ในการเรียน”

(นายใหม่ ศิรินวกุล)
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๒

เด็กไทยพึ่งหมั่นฝึกฝนอบรมตนเอง เป็นนิมิต
ทั้งทางกายทางจิต เพื่อจักได้จำเริญสืบไป

(นายบรรจง ชูสกุลชาติ)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

คณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กประจำปี ๒๕๓๒ ได้กำหนดชื่อหนังสือวันเด็กปีนี้ว่า “จักรวาล” นั้นก็เพื่อเป็นเกียรติแก่ คุณภรณ์ทิพย์ นาคหิรัญกนก นางงามจักรวาลปี ๑๙๘๘ ทูตสันถวไมตรีของประเทศไทยและขวัญใจของเด็ก ๆ ทุกคน และอีกประการหนึ่ง โดยนัยความหมายของคำว่า “จักรวาล” เอง มีความหมายครอบคลุมเรื่องราวต่าง ๆ ได้ทุกเรื่อง ดังนั้นในหนังสือวันเด็กปีนี้ จึงมีเรื่องราวเกี่ยวกับล้านเกล้ารชกาลที่ ๖ ที่ทรงให้ความรักความอบอุ่น ในด้านการเลี้ยงดูและอบรมเด็ก ซึ่งไม่ค่อยมีผู้ใดทราบมากนัก นอกจากนี้ยังมีเรื่องชีวิตและความเป็นมาก่อนจะเป็นเจ้าของเหรียญทองแดงโอลิมปิกของ คุณผจญ มูลสัน เรื่องราวเกี่ยวกับศิลปหัตถกรรมไทย เช่น เด็กไทยกับศิลปหัตถกรรมไทย ช่างเย็บที่นอนน้อย และครุ่่น้อยของคำพูน เรื่องราวที่น่ารู้ นิทาน การ์ตูน และคำกลอนที่ไพเราะอีกมากมาย และเรื่องสำคัญที่เด็ก ๆ สนใจ คือ รายงานพิเศษ “พระองค์ภา” กับ “พี่ปุย” เพื่อมูลนิธิสายใจไทย ฯ

ด้วยเนื้อหาที่อุดมด้วยสาระบันเทิงดังที่กล่าวแล้ว และมีการจัดพิมพ์อย่างสวยงาม โดยปกเป็นภาพสีสี อาบมัน เพิ่มจำนวนภาพสี ภาพขาวดำภายในเล่ม ประกอบกับราคากระดาษที่เพิ่มขึ้นอย่างมาก ทำให้จำเป็นต้องขึ้นราคาหนังสือวันเด็กเป็น ๕ บาท ทั้ง ๆ ที่ไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะต้องการให้เด็กทุกคน

มีโอกาสได้เป็นเจ้าของหนังสือให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

คณะอนุกรรมการ ฯ สำนักในพระมหากษัตริย์คุณใน
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ
พระราชทานพระบรมราโชวาท สำนักในพระกรุณาในพระ-
วรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรชายา ที่ทรงพระกรุณา
โปรดประทานอนุญาตให้ลงพิมพ์บรรยายงานพิเศษและภาพประกอบ
เรื่อง “พระองค์ภา” กับ “พี่ป๊าย” สำนักในพระเมตตาแห่งสมเด็จพระ
พระพุฒาจารย์ ผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช ที่ได้ประทาน
พระคติธรรม ตลอดจนขอขอบพระคุณ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี
ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ฯพณฯ รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ทั้ง ๒ ท่าน และท่านปลัดกระทรวง
ศึกษาธิการที่กรุณาให้คำขวัญแก่เด็กและเยาวชน เพื่อจัดพิมพ์
ในหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๒

ขอขอบคุณผู้เขียนเรื่อง ผู้วาดภาพประกอบ ผู้ออกแบบรูปเล่ม
ตลอดจนผู้จัดพิมพ์หนังสือวันเด็กจนสำเร็จจุล่งด้วยดีไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอส่งความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนทั้งหลาย
และท่านผู้อ่านหนังสือนี้ โดยทั่วกัน

(นายมงคล ศรีไพรวรรณ)

ประธานอนุกรรมการ

จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กประจำปี ๒๕๓๒

สารบัญ

หนังสือวันเด็ก ๒๕๓๒

“จักรวาล”

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ทรงอบรมเด็กอย่างไร	ศาสตราจารย์ คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ	๑๒
“พระองค์ภา” กับ “พี่ป๊าย”	บทรายงานพิเศษ	๑๗
ฝึกสมองลงปัญญา	นายอะไรเอ๋ย!	๓๑
คำประกาศเพื่อเด็กไทย	เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์	๓๒
ดอกไม้ในสวนขวัญ	ฐะปะนีย์ นาครทรรพ	๓๔
การ์ตูน	ชัย ราชวัตร	๓๖
ครุฑน้อยของคำพูน	คำหมาน คนไค	๓๘
บ้านผีสิง	รัชณี ศรีไพรวรรณ	๔๓
อ้างว่ารักลูก	ชัย ราชวัตร	๖๑
บู๊บี้	สรรพพร แดงสุกุล	๖๒
ช่างเย็บที่นอนน้อย	รสา วงศ์ยังอยู่	๖๗
เด็กไทยวันนี้กับปีศิลปหัตถกรรมไทย	ถวัลย์ มาศจรัส	๗๖
เพื่อนธรรมชาติ	วิภา ดันจุลพงษ์	๘๔
เยาวชนคนเก่ง	อิสระ เสี่ยงเพราะดี	๙๔
อนาคตที่ดีสำหรับเด็กแบบไทย	เฟิสต์ ศักราช	๙๘
เยาวชนคนเก่ง	ภาพประกอบ	๑๐๑
จดหมายจากพี่ป๊าย	ภรณ์ทิพย์ นาคหิรัญกนก	๑๐๓
กิจกรรมวันเด็ก ปี ๒๕๓๒		๑๐๔

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ทรงอบรมเด็กอย่างไร

ศาสตราจารย์ คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ของชนชาติไทย มีผู้เขียนบทความเกี่ยวกับพระปรีชาสามารถในเรื่องต่าง ๆ เป็นอันมาก แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งผู้รู้เป็นผู้สูงอายุมีจำนวนน้อยคนและไม่มีเรื่องบันทึกไว้มากเหมือนเรื่องอื่น ๆ

ผู้เขียนได้สะสมข้อมูลจากข้อเขียน จากคำบอกเล่าของผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ไว้พอสมควร จึงขอนำมาเล่าเพื่อให้ทราบกันอย่างแพร่หลายในเรื่องพระจริยาวัตรของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งมีต่อเด็ก

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีพระนิสัยสุภาพ อ่อนโยน ขยันและเกรงใจคน มีพระเมตตาต่อเด็ก (รักเด็ก) ตั้งแต่พระองค์เองยังทรงพระเยาว์ (ยังเป็นเด็ก) มีพระสหายมากและไม่ถือพระองค์

เมื่อพระองค์ดำรงพระอิสริยยศเป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมาร สำเร็จการศึกษาจากประเทศอังกฤษ มีพระชนม์ประมาณ ๒๒ - ๒๓ พรรษาประทับอยู่ที่พระราชวังสราญรมย์ (ปัจจุบันคือที่ตั้งของกระทรวงการต่างประเทศ) พระองค์

มีพระราชภาระต้องเลี้ยงเด็กชายตั้งแต่วัย ๘ ขวบจนถึงวัยรุ่น
กว่า ๓๐ คน

เด็กเหล่านี้เป็นบุตรข้าราชการและโอรสของผู้อยู่ในราชตระกูล
บิดานำมาถวายตัวตามประเพณีไทย เพื่อฝึกหัดอบรมเป็นมหาดเล็ก
รับใช้ใกล้ชิดหรือออกไปรับราชการตามกระทรวงต่าง ๆ

ในระหว่างที่อยู่ในพระอุปถัมภ์ พระองค์จะส่งไปเล่าเรียน
ในโรงเรียนนอกวังตามระดับของวัยเด็กเหล่านั้น พระองค์พระราชทาน
ค่าเล่าเรียน ค่าเสื้อผ้า เงินใช้จ่ายส่วนตัว รวมทั้งอาหารและที่อยู่
ตลอดเวลาจนจบการศึกษาชั้นสูงสุด

ถ้าสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช (ต่อไปจะออกพระนาม
เพียงว่า สมเด็จพระบรม) ไม่ทรงพระเมตตาต่อเด็กอย่างแท้จริงแล้ว
คงจะไม่โปรดให้เด็กเหล่านี้ขึ้นมานอนบนพระตำหนักติดกับห้อง
พระบรรทม เพื่อพระองค์จะได้ทรงดูแลอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้ เพราะ
พระองค์ทรงทราบธรรมชาติของเด็กว่า เมื่อต้องจากพ่อแม่มาอยู่กับ
ผู้อื่น ย่อมจะมีความว้าเหว่ ขาดความอบอุ่น ขาดความรักเมื่อ
พระองค์จะต้องทรงชูปเลี้ยงเขาจนเติบโต พระองค์ก็ต้องพระราช-
ทานความรักและความเอาพระทัยใส่ด้วยพระองค์เอง

เวลาเย็น เมื่อเด็กกลับจากโรงเรียนหรือวันหยุดเรียน เด็กเล็ก
ก็จะวิ่งเล่นบนกระเบื้องพระตำหนักทั้งชั้นล่างชั้นบนโดยไม่ทรงห้าม
ส่วนเด็กโตมักจะเลี้ยงไปเล่นห่าง ๆ ในพระราชอุทยาน เช่น เตะ
ฟุตบอล ปีนต้นไม้ วิ่งไล่กันบนกำแพง โดดลงเล่นน้ำในสระ ฯลฯ

เด็กมีความเป็นอยู่อย่างเสรีและเป็นสุข แต่ก็ต้องอยู่ในข้อบังคับ
บางประการ เช่น ต้องทำการบ้านอย่างสม่ำเสมอ เพราะพระองค์
จะทรงตรวจสมุดเป็นครั้งคราวและทรงสอนพิเศษพระราชทาน

ในบางโอกาส ต้องรู้จักออมทรัพย์ คือ เงินที่พระราชทานสำหรับใช้ส่วนตัวต้องนำส่วนหนึ่งมาฝากไว้กับพระองค์ (การฝึกฝนนี้เป็นสาเหตุให้ทรงสถาปนาคลังออมสิน ซึ่งเป็นธนาคารสำหรับเด็กแห่งแรกในประเทศไทย) เด็กทุกคนต้องสวดมนต์พร้อมกันก่อนเข้านอน โดยพระองค์ทรงเป็นผู้นำสวด

ความใกล้ชิดของพระองค์ซึ่งมีต่อเด็กนั้น พระองค์ทรงมีความรู้สึกประจวบจิตซึ่งมีต่อบุตร จะเห็นได้จากพระบรมราโชวาทพระราชทานนักเรียนมหาดเล็กหลวง มีใจความตอนหนึ่ง ดังนี้

“เจ้าเหล่านี้ ข้าถือเหมือนลูกข้า ส่วนตัวเจ้า ๆ ก็ต้องรู้สึกข้าเป็นพ่อของเจ้า”

สมเด็จพระบรมเสด็จไปประทับแรมที่แห่งใดในกรุงเทพฯ หรือต่างจังหวัด เด็กจะได้ตามเสด็จทุกครั้ง ครั้งหนึ่งเสด็จไปประทับแรมที่วังปารุสกวัน (ขณะนี้เป็นที่ตั้งกองบัญชาการตำรวจนครบาล) ที่วังแห่งนี้มีบริเวณคับแคบกว่าพระราชวังสราญรมย์ เด็กจะต้องเล่นอยู่ใกล้ ๆ พระตำหนัก

วันหนึ่งแดดร้อนจัด เด็กคนหนึ่งนำว่าวออกมาเล่นกลางแจ้ง พอว่าวขึ้นสูงได้ที่ บังเอิญลมหยุดนิ่ง ว่าวหมดแรงปักหัวลงบนหลังคาพระตำหนัก ตรงกับห้องทรงพระอักษร(ห้องเขียนหนังสือ) ว่าวตะแคงตัวไขวลงบนกระเบื้องหลังคา ดังโก๊ก โก๊ก ก่อนข้างดังเป็นระยะ ๆ เจ้าของว่าวรีบสาวสายป่านเพื่อให้ว่าวหลุดพ้นจากหลังคาโดยเร็ว

ทันใดนั้น เจ้าของว่าวเลื้อยไปเห็นสมเด็จพระบรมเสด็จมาที่พระบัญชา (หน้าต่าง) ทรงจ้องมาที่เจ้าของว่าวแล้วมีพระราชดำรัสว่า

“เฮ้ย” เจ้าของว่าวตกใจจนตัวสั่นสายป่านหลุดจากมือ

ขณะที่ตกตลึงอยู่นั้น ก็ได้ยินพระราชดำรัสต่อไปว่า “เจ้าไปเล่นว่าวกลางแดด ทำไมไม่ใส่หมวก ไปเอาหมวกมาใส่เสียก่อน” แล้วก็เสด็จกลับเข้าไปข้างใน

เจ้าของว่าวบันทึกเรื่องราวไว้ว่า ได้มีพระราชดำรัสกับท่านผู้ปกครองเด็กว่า เด็กชอบไปเล่นกลางแดดไม่ใส่หมวก ถ้าเกิดป่วยไข้เป็นอันตรายไป จะเอาลูกที่ไหนไปใช้ให้พ่อแม่เขาได้ ต่อไปนี้ต้องบังคับให้เด็กใส่หมวกไปเล่นกลางแดด

ครั้งหนึ่งสมเด็จพระบรมนำเด็กตามเสด็จไปพระนครศรีอยุธยา เนื่องในงานพระราชพิธีรัชมังคลาภิเษกของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พ.ศ. ๒๔๕๐ เด็กได้นอนในห้องติดห้องพระบรมมหารัชมังคลาภิเษก

ในวันที่มีพระราชพิธีสมโภช เด็กได้เห็นการเล่นกีฬาและการละเล่นโบราณเป็นครั้งแรก เช่น โหม่งครุ่ม ระเบง กลาตีไม้ ฯลฯ เด็กตื่นเต้นสนุกสนานมาก ในเวลาค่ำเมื่อเข้าห้องนอนแล้วยังคุยกันเรื่องความสนุกที่ได้ดูในตอนกลางวัน บางคนก็หยอกล้อกัน จนตีกก็ยังไม่หลับ ในท่ามกลางเสียงคุยของเด็ก มีเสียงเปิดประตูเบา ๆ และมีเสียงเรียบ ๆ ว่า “นอนกันเสียทีซิ ดึกมากแล้ว พรุ่งนี้ก็ต้องไปงานอีก” เด็กก็เงียบเสียงทันที รีบหลับตานอน ในเรื่องเช่นนี้ พระองค์จะทรงลงโทษหรือว่ากล่าวก็ย่อมจะทรงทำได้ แต่พระองค์เข้าพระทัยในความรู้สึกของเด็กต่อสิ่งแปลก ๆ ซึ่งเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน ความใหญ่โตของพระราชพิธีย่อมจะทำให้เขาตื่นเต้น ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของเด็ก

เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นครองราชย์แล้ว เด็กเหล่านี้ก็ได้เข้าอบรมเป็นลูกเสือ ได้ตามเสด็จไปซ้อมรบเสือป่าหรือการเดินทางไกล มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับลูกเสืออย่างน่าประทับใจมาก คือ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๗ ทรงนำเสือป่าและลูกเสือฝึกเดินทางไกลจากจังหวัดเพชรบุรีไปจังหวัดราชบุรี เมื่อเสด็จถึงอำเภอยาย้อยเขตจังหวัดเพชรบุรีอันเป็นที่กำหนดจะประทับแรม ฝนตกอย่างแรงโดยมิได้คาดคิดกันมาก่อน พระองค์ทรงเป็นห่วงกลัวลูกเสือจะเป็นหวัด ถ้าไปนอนตามเต็นท์ของลูกเสือซึ่งคงจะมีขนาดเล็ก พระองค์จึงโปรดให้นำลูกเสือเข้ามานอนในเต็นท์ที่ประทับของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงเดินทางต่อไปอีกประมาณ ๘๐๐ เมตร จนถึงวัดโพธิ์งามในคืนนั้นพระมหากษัตริย์บรมชนกนาถ เพื่อให้ลูกเสือได้นอนหลับสบายในเต็นท์ของพระองค์

ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๒ นี้ จะครบวันพระราชสมภพ ๙ รอบ ปีมะโรง ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้เขียนขอเชิญชวนท่านผู้ระลึกในพระมหากษัตริย์คุณ ได้ร่วมกันถวายพระราชสักการะด้วยการปฏิบัติความดีอย่างหนึ่ง ซึ่งจะเป็นที่พอพระราชหฤทัยอย่างยิ่ง เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิบัติตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ คือการพระราชทานความรัก ความเมตตาปรานีต่อเด็กทั่วไป การให้ความรักความเมตตาต่อเด็กเป็นผลดีต่อจิตใจเด็ก เมื่อเขาเติบโตขึ้น เขาก็จะมีความรักความเมตตาต่อผู้อื่น เขาจะเป็นพลเมืองดี มีคุณภาพ สมดังพระราชประสงค์ของสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ทุกประการ

“พระองค์ภา” กับ “ป๊วย”

ภาพประทับใจชนชาวไทยอีกครั้ง ก็คือภาพ “พระองค์ภา” กับ “ป๊วย” ที่ปรากฏบนจอภาพโทรทัศน์ เมื่อกลางเดือนนี้เอง ในรายการของ “สมาคมแม่บ้านทหาร-ตำรวจ เพื่อมูลนิธิสายใจไทยฯ” ได้แพร่ภาพออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ ทำเอาผู้คนไม่ว่าเด็ก หรือผู้ใหญ่ถึงกับยอมอดหลับอดนอน เพื่อดูชมรายการนี้ ภายหลังจากได้ชมรายการ “แพ้นักการกุศลเพื่อ

มูลนิธิจุฬาภรณ์” ไปแล้ว ต่างก็ประทับใจในพระอิริยาบถ
ของ “พระองค์ภา” ซึ่งทรงชื่นชม ภารณทิพย์ นาค-
หิรัญกนก หรือ “พีปุย” ตามที่พระองค์ทรงเรียกเช่นนั้น

ก่อนที่นางงามจักรวาลภารณทิพย์ นาคหิรัญกนก
หรือ “พีปุย” เดินทางมาถึงห้องส่งปรากฏว่า ตั้งแต่เวลา
๑๗.๐๐ น. พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี
พระวรชายาฯ ได้เสด็จพร้อม พระเจ้าหลานเธอ พระ-
องค์เจ้าพัชรกิติยาภา และหม่อมหลวงสราลี กิตติยากร
หรือ “คุณน้ำผึ้ง” เพื่อทรงร้องเพลงอัดเทป และร่วม
แสดงกับคณะแม่บ้านสมาคมต่าง ๆ อาทิ สมาคมแม่บ้าน
ทัพบก ทัพเรือ อากาศ บก.สูงสุด และตำรวจ มีหม่อม
เจ้าหญิงพันธุ์สวลี กิตติยากร และท่านผู้หญิงนวลผ่อง
เสนาณรงค์ รวมทั้งผู้อื่นอีกมากมาย ต่างก็มารอชมกัน
อย่างคับคั่ง

พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ใน
ชุดฉลองพระองค์สีฟ้าสดใส ฉลองพระองค์เสื้อตัวใน
สีดำ ส่วนคุณน้ำผึ้งอยู่ในชุดกระโปรงบานนํารักสีแดง
สดใส ได้อัดเทปเพลงแรกคือ “เราจะยิ้มให้กัน” ด้วย
ลีลานํารัก และสนุกสนาน แต่กว่าจะสำเร็จลงได้ ก็ต้อง
มีการอัดใหม่หลายเที่ยว ซึ่ง “พระองค์หญิง” ก็ได้ทรง
เป็นกำลังใจแก่พระองค์ภาและพระชนิษฐา พร้อมกับ
ประทานคำแนะนำพระองค์ภาตลอดเวลา

สำหรับ “พระองค์หญิง” นั้น ทรงอัดเทปเพลงซ้ำ
“คืนหนึ่ง” และได้ทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ใหม่เป็นสี
เขียวสดใสรับกับตัวกระโปรงลายดอกออกสีเขียว “คุณ
น้ำผึ้ง” ในชุดคล้ายของพระองค์หญิง แต่เป็นสีส้มสดใส
ร่วมกันร้องเพลง “พี่กินกิง น้องกินกิง” โดยใช้ทำนอง
เพลงสากลดังในอดีต “เปปปีโต” ซึ่งจะเป็นเพลงที่พวก
นักดื่มนำมาร้องกันเล่น ๆ เพื่อความสนุกสนานนั่นเอง

ระหว่างที่พระองค์หญิงทรงขับร้องเพลงนี้ ได้มี
บรรดาทางเครื่องกิตติมศักดิ์ เช่น คุณหญิงพันธุ์เครือ
ยงใจยุทธ ภริยา ผบ.ทบ. คุณหญิงศรีศิริ กฤษณจันทร์
ภริยาแม่ทัพเรือ อารี ธีระสวัสดิ์ จากกรมตำรวจ ฯลฯ
รวมจำนวน ๑๐ คน ร่วมเดินเป็นทางเครื่องประกอบ
เพลงนี้ เรียกเสียงฮือฮาจากผู้ชมไม่เบาเลย

เมื่อได้เวลาของนางงามจักรวาลเดินทางมาถึง บริเวณห้องส่งแน่นขนัดไปด้วยผู้คนที่แออัดยัดเยียดเพื่อคอยยลโฉม “พี่ปุย” มากมาย “พระองค์หญิง” ได้มีรับสั่งล้อ ๆ ว่า

“พอนางงามมาคนแน่นเลยนะ พระองค์หญิงมาตั้งแต่เย็น ไม่เห็นคนเยอะเท่านี้เลย”

ภายหลังจากที่ “ปุย” เข้าฉากอัดเทปร่วมกับทหารที่บาดเจ็บจากการสู้รบแล้ว เธอได้มาเผ่ายังที่ประทับ ซึ่งพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรชายาฯ พร้อมด้วย พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ประทับอยู่พร้อมกับ “คุณน้ำผึ้ง” บรรดาช่างภาพและผู้คนก็แห่แหนตามมาจนเจ้าหน้าที่แทบจะกันไว้ไม่อยู่ ในช่วงนี้ออกจะดูกละหลุณิดหน่อย เนื่องจาก “ชุด” ของปุยที่สวมใส่คือนั้น เป็นชุดราตรียาวสีน้ำเงิน ปักดิ้นเงินระยิบระยับไปทั้งตัว แต่ข้างหน้าได้ผ่าสูงไปถึงโคนขา ทำให้เธอต้องลำบากอย่างมากที่จะนั่งในท่า “พับเพียบ” เพราะหันหน้าเข้าหากลองไม่ได้

“พระองค์ภา” เห็นดังนั้น ก็ได้ทรงสละพัดให้ปุยนั่งปิดไว้ พระองค์หญิงจึงได้มีรับสั่งให้ย้ายที่นั่งโดยหันด้านที่กระโปรงผ่ามาไว้ด้านใน ซึ่งปุยจะต้องอ้อมมานั่งอีกข้างหนึ่งของที่ประทับ ระหว่างที่ปุยเดินด้วยเข่าอ้อมมาอีกด้านของที่ประทับนั่นเอง เธอถึงกับบ่นพึมพำ

“โอ...ทำไมลำบากยิ่งงี้ละ”

เมื่อปุ๋ยนั่งลงเรียบร้อยแล้ว พระองค์ภาก็ได้ทรงย้ายที่นั่งขออ้อมมานั่งอยู่ใกล้ ๆ ปุ๋ยบ้าง และทรงชื่นชมปุ๋ยอีกครั้งด้วยการขอไปนั่งที่ตักของปุ๋ย ทรงหอมแก้มปุ๋ย และปุ๋ยก็ปฏิบัติต่อพระองค์ภาเช่นกัน ทำให้ผู้ชมการอัดเทปวันนั้นต่างพลอยปลื้มไปกับภาพอันน่ารัก ซึ่งมีไข่มิให้ชมได้บ่อย ๆ

ก็ต้องนับว่าเป็นโชคดีที่คุณน้ำผึ้ง ได้กรุณานำเทปไปชุกไว้ข้าง ๆ ตัวปุ๋ย ดังนั้นคำสนทนาของปุ๋ยและคำรับสั่งของพระองค์ภาที่มีกับ “พี่ปุ๋ย” คืนวันนั้น จึงมีเกร็ดต่าง ๆ อีกมากมายที่มีได้ปรากฏทางโทรทัศน์ สกูลไทย จึงขอนำมาถ่ายทอดในที่นี้ เพื่อพาผู้อ่านของเราเสมือนดังเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ และขอประทานอภัยที่ได้ถอดเทปออกมาโดยธรรมชาติ คำพูดบางประโยคของปุ๋ยเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ใจตามสถานภาพของเธอ จึงมีบางครั้งทีที่กล่าวอย่างเปิดเผยตรง ๆ โดยที่มิใช้ราชาศัพท์

พระองค์ภา ขอนั่งตักพี่ปุ๋ยก็แล้วกัน (ทรงหัวเราะ)

จากนั้นกล้องทีวี เริ่มจะจับภาพ มีเสียง “ปุ๋ยบอกว่า บัง บัง (หมายถึงพระองค์ภาทรงบังหน้าปุ๋ยนั่นเอง) พระองค์ภาได้มีรับสั่งทันทีว่า “พุงใหญ่”

ปุ๋ย นี่ก็กิโเลแล้ว

- พระองค์ภา สามสิบโลกว่า
- ปุ๋ย โอโฮ...ตัวเล็กจังเลย แต่ว่าหนักจริง ๆ
พุงใหญ่กว่าฟี่ปุ๋ยเสียอีก
- พระองค์ภา แนนอน (ทรงหัวเราะ)
- ปุ๋ย กินชีส
- พระองค์ภา มากไป
- ปุ๋ย ชอบกินชีสไหม ชอบทานอะไร
- พระองค์ภา ทานทุกอย่างที่ขวางหน้า ยกเว้นไอ้นี้
(ทรงชี้ไปที่แจกันดอกไม้)
- ปุ๋ย ของหวานชอบไหม
- พระองค์ภา แนนอน ปุ๋ยหมัก
- ปุ๋ย ปุ๋ยแปลว่าอะไร
- พระองค์ภา ปุ๋ยรดผัก
- ปุ๋ย ล้ออีกแล้ว
- พระองค์ภา กลับไปคืนนี้เราก็นอนหลับปุ๋ยไปเลย
(ทรงหัวเราะ)
- ปุ๋ย หลับสบายไหม หรือว่านอนไม่หลับ
- พระองค์ภา ปุ๋ยรดผัก ปุ๋ยหลับสบาย หรือชี้ซา ปุ๋ย
รดผักชาวไร่จะได้มีรายได้
- ปุ๋ย อะไรนะ

(ตอนนี้เสียงผู้กำกับบอกจะเริ่มอัดเสียงแล้ว ขอให้
ทุกคนเงียบ)

- ปุ๋ย สบายใหม่
- พระองค์ภา สบายกว่าตักเต็งแม่ สบายกว่าตักคุณน้า
 อีก เพราะว่าตักคุณน้าเตี้ยวกียุกไปอีกมา
- ปุ๋ย เมื่อไหร่องค์ภาจะมานอนกับพี่ปุ๋ยมั่ง
- พระองค์ภา โอ้ว...(ทรงหัวเราะ) เตี้ยวกลัวกลับไม่ถูก
- พระองค์หญิง พรุ่งนี้เราจะไปเยี่ยมทหาร
- พระองค์ภา อ้อ เต็งแม่ชวนพี่ปุ๋ยไปเที่ยวด้วยเหร
- ปุ๋ย แหม...(หัวเราะบ้าง)
- พระองค์หญิง นี่ภา พี่ปุ๋ยนะเรียนเก่ง ภาต้องเรียนเก่ง ะ
 ด้วย
- พระองค์ภา เผลอเรียนไม่เก่งคะ
- ปุ๋ย เรียนไม่ชอบ แต่กินเก่ง
- พระองค์หญิง ใครบอกภา ภา ก็เรียนดี แต่ภาบางครั้ง...
- พระองค์ภา ขี้เกียจ
- ปุ๋ย โอ้ว...ขี้เกียจเป็นด้วย
- พระองค์หญิง แต่เป็นบางเวลา (พร้อมกับหันมารับสั่ง
 ตามนางงามจักรวาล) มาอย่างนี้เป็นการ
 เรียนต้องดริอพอไว้
- ปุ๋ย ค่ะ ต้องดริอพอไว้
- พระองค์หญิง แล้วกะไว้ว่าจะเริ่มเรียนอีกเมื่อไหร่
- ปุ๋ย ก็คิดว่าคงหลังจากพ้นตำแหน่ง จะกลับไป
- พระองค์หญิง ตอนนี้เรียนอยู่ไฮสกูลหรือ

ป๊วย ไม่ค่ะ ตอนนี่เรียนคอลเลจ

พระองค์หญิง คอลเลจ (ทรงกล่าวย้ำ)

ป๊วย ปี ๒ ค่ะ

(ตอนนี่พระองค์ภาทรงมีรับสั่งบ้าง แต่น้ำพระ-
เสียงค่อยมาก จนทำให้ป๊วยต้องบอกทำให้พูดดัง ๆ อีกนิด
เพราะพี่ป๊วยไม่ได้ยินเลย)

พระองค์ภา พี่ป๊วยรีบเรียนจะได้กลับมาอยู่เมืองไทย
(ทรงมีรับสั่งซ้ำ ๆ และเน้นเสียง)

ป๊วย มาอยู่กับองค์ภาได้ไหม

พระองค์ภา อ้อ...คิดก่อน

(มีรับสั่งจบก็ทรงกระซิบกับป๊วยที่ข้างหูพอได้ยิน
เพียงสองคน)

ป๊วย ชอบแก๊งเขา เดี่ยวบั้ง บั้งอย่างนั้นนะ
(พูดจบป๊วยก็เอานิ้วจิ้มไปรอบ ๆ เอวของ
พระองค์ภา) อย่าให้อ้วนกว่านั้นนะ (พร้อม
กันนี้พระองค์ภาทรงหัวเราะด้วยความ
พอพระทัย)

ป๊วย เดี่ยวไม่สายนะ จะอ้วนอย่างนี้เหอ เดี่ยว
ไม่สายนะ

พระองค์ภา ...จะได้เป็นคนดัง ดังพอกับพี่ป๊วย แล้วก็
เป็นคนอ้วนที่สุดในโลก (รับสั่งเสร็จ
ผู้ชมการอัดเทปในวันนั้น ถึงกับหัวเราะ

กันลั่นห้องส่งทีเดียว)

พระองค์หญิง จะลงกินเนสบุ๊คหรือ

พระองค์ภา เป็นประวัติการณ์เลยเดี๋ยงแม่ จะได้ไม่มี
ใครทำลายสถิติได้ แต่ว่านี้อ้วนขึ้นทุกวัน ๆ
(ทรงหัวเราะ)

ปุ้ย พุดแก๊ง...แก๊ง อยู่บ้านคุยกับใคร

พระองค์ภา คุยกับเดี๋ยงแม่ คุยกับหมา

ปุ้ย หมามีก็ตัว

พระองค์ภา ต้องนับก่อน

พระองค์หญิง นับข้างบนก่อน ข้างบนมีก็ตัว นับχι

พระองค์ภา ปุ้ย นุ่น ช็อคโกแลต ดีดี เบิร์ด เบบี

พระองค์หญิง ข้างล่างมีก็ตัว

พระองค์ภา มีสีข้าว มีน้ำตาล ถูงเท้า...

ปุ้ย ใครเป็นคนตั้งชื่อ ตั้งชื่อเองหรือเปล่า

พระองค์ภา แล้วก็มีมู๋

พระองค์หญิง พระองค์ภาท่านสงสาร แปะตัวหลังนี้
ไปเอามาจากที่โรงเรียนราชินี เป็นสุนัข
จรจัด แล้วก็...อ้อ พันธุ์ดี ที่นี้มีลูกออกมา
อีก ๗ ตัว ก็กำลังจะตาย ท่านก็เลยซื้อ
นมไปแจกเขา ตอนหลังเขาติดพระองค์ภา
แล้วก็วันดีคืนดีขนมาหมด ไม่บอกให้
ทราบ ก็เลยมากันทั้งฝูง เลยต้องเลี้ยง

ไว้ทั้งฝูง (ขณะที่พระองค์หญิงมีรับสั่ง
ปรากฏว่าปุ๋ยถึงกับหัวเราะตลอดเวลาไม่
ยอมหยุด) แล้วอีกสี่ตัว ประชาชนเขาเอา
มาถึงไว้หน้าวังตั้งแต่ตัวนิดเดียว ก็เลย
ไม่ทราบจะทำยังไง เลยเลี้ยงเอาไว้ ก็เลย
มีทั้งข้างบนข้างล่างเยอะเลย

พระองค์ภา นี่กำลังจะเอามาเลี้ยงอีกตัวหนึ่ง น่ารักดี
ปุ๋ย ชอบหมามากเหอ
พระองค์ภา นี่จะเอาปลามาอีก
ปุ๋ย เอามาทำไมอีก เล่นก็ไม่ได้
พระองค์ภา ปลาไม่ขี้นั่น ปลาไม่ร้องอย่างหมา อีก็
ไม่เยอะ
ปุ๋ย แต่ปลาไม่สนุกนะ สวยอย่างเดียว
พระองค์ภา สนุก
ปุ๋ย แมวล่ะชอบไหม
พระองค์ภา (ทรงสั่นพระเศียร)
ปุ๋ย ทำไมล่ะ
พระองค์ภา แมวชอบข่วน
ปุ๋ย ข้างชอบไหม
พระองค์ภา อี๋ย...ตัวใหญ่ไปหน่อย ไปเล่นเดียวถูก
เหยียบตาย

...ทรงเจียบไปพักหนึ่ง พร้อมกับพี่เลี้ยงผู้ดูแลบอก

ให้ปู้ยทูลลากลับ เพราะได้เวลากลับที่พักแล้ว...

พระองค์ภา พี่ปู้ย...ยืมมงกุฎใส่หน่อยซิ

(ทรงหัวเราะอาย ๆ)

ปู้ย อันนี้ไม่ค่อยหนักเท่าไร แต่ของนางสาว
ไทยนั้นหนักกว่านี้เยอะ

พระองค์ภา อันนี้เป็นเพชรจริงหมดเลย เหนือ

ปู้ย ไม่ใช่ มีเม็ดเดียว

พระองค์ภา แล้วเป็นเพชรแท้หรือเพชรรัสเซียละ ของ
มิสยูนิเวอร์ส น่าจะเป็นเพชรจริงทั้งหมด
เลยนะ

เมื่อเห็นว่าปู้ยทำท่าจะกลับและถ่ายรูปเป็นที่ระลึก
แล้ว พระองค์รับสั่งอ่อย ๆ ว่า “เสียดายที่มีเวลาอยู่กับ
พี่ปู้ยนิดเดียว” และภายหลังที่ทรงถ่ายรูปร่วมกับปู้ยแล้ว
ก่อนที่ปู้ยจะเดินลงจากที่ประทับ ทุกคนก็ได้ยินพระองค์-
ภา มีรับสั่งเสียงลั่นเชียวว่า

“ต่อไปภาจะเป็น มิสแพตยูนิสเวอร์สบ้างละ จะได้
ดังเหมือนพี่ปู้ย”

ผู้ฟังวันนั้นต่างพากันชื่นชมกับเจ้านายพระองค์
น้อย ๆ พระองค์นี้ ที่ทรงช่างจำนรรจาได้น่ารักด้วย
พระอริยาบถที่ไม่ถือพระองค์เลย

และสำหรับ ภรณ์ทิพย์ หรือ “พี่ปู้ย” ที่ใคร ๆ
พากันเรียกตาม “พระองค์ภา” นั้นภายหลังจากได้เข้า

เฝ้าทั้งพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระ-
วรชายาฯ และ พระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชร-
กิตติยาภา แล้วเธอก็ได้บอกความรู้สึกที่มีต่อพระองค์ภาว่า

“ป๊ายชอบพระองค์ภามากที่สุดเลยคะ พระองค์ภา
ท่านทรงเป็นเด็กที่น่ารักที่สุดในโลก” ●

ฝึกสมอง..ลองปัญญา

นายอะไรเอ๋ย!

หน้านี้จัดเป็นพิเศษเพื่อน้อง ๆ ไว้ทดลองปัญญา ยามว่างจะทายกับเพื่อน ๆ หรือคิดสนุก ๆ ก็ได้เนาะครับ

1. อะไรเอ๋ย สุกในดินกินได้ สุกในไม้กินอร่อย?
2. อะไรเอ๋ย แต่เล็ก ๆ มั่นแน่นมันหนา โตขึ้นมามันหลวมโละละ?
3. อะไรเอ๋ย หมาเดินหน้า พอไ้ตามมา คนชราชอบน้ก?
4. อะไรเอ๋ย กลม ๆ เหมือนวงพระจันทร์ ออกลูกตั้งพันเหมือนกันทุกตัว?
5. อะไรเอ๋ย สีสันดินแข็ง ๆ ไม่มุงกระเบื้อง แต่มุงเข็ม?
6. อะไรเอ๋ย จิกจิกจิกเจ้า หู้างอกขึ้นเขาจกเจ้าขึ้นไซ้สองมือเข้าริดจิกจิกซี่ไหล?
7. อะไรเอ๋ย ตัวอยู่นา ตาอยู่บ้าน อยู่นากัดข้าว อยู่เหี้ยกัดผา?
8. อะไรเอ๋ย ไม่ใหญ่ ไม่กว้าง แต่บังโลกมืด ทุกคนมีติดอยู่กับตัว?
9. อะไรเอ๋ย สีเหลี่ยมเทียมทิศ ปากปิดกันเปิด รักไหนแทงเถิด กันเปิดปากปิด?
10. อะไรเอ๋ย สีดินลงดิน สีดินชี้ฟ้า หกหูสามหน้า หกตาสามหาง?

พอทายกันได้ไหมครับ!

(จากหนังสือ 200 คำถามอะไรเอ๋ย ของ ๕๗๗)

1. หัวไวหน่ออิน - หัวหลาม 2. มะขามสด - มะขามแห้ง 3. หมา 4. ผึ้ง 5. เฝือก 6. เตา - คนจับเตา 7. ดาเป 8. เปลือกไข่ 9. กองไม้ขีดไฟ 10. คนในวงเบญ 2 คน หนม 1 ตัว

คำประกาศเพื่อเด็กไทย

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

โดยภาระเร่งด่วนควรตระหนัก
ต้องช่วยกันสร้างหลักสร้างรากฐาน
พัฒนาเด็กไทยให้ควรการ
นี่คืองานเร่งด่วนควรเร่งทำ
หนึ่งพัฒนาเด็กไทยทั้งใจกาย
อยู่อย่างมีความหมายไม่ตกต่ำ
สติปัญญาอารมณ์สมบูรณ์นำ
ความสุขสำตามส่วนควรมีเป็น
สองขจัดช่องว่างที่ห่างมาก
บริการเสมอภาคผู้ยากเข็ญ
การศึกษาอนามัยไม่ละเว้น
ผู้ด้อยควรได้รับโดยจับพลัน
สามระวังอันตรายอันร้ายแรง
เกิดจากความเปลี่ยนแปลงอย่างแข็งขัน
อย่าปล่อยตามยถากรรมไม่สำคัญ
เด็กจะถูกกดทับถึงเสียคน
สี่คือพัฒนาการด้านสมอง
ตามคัดลอกเลิศสุดจุดเริ่มต้น

ช่วงไม่เกินหกปีนับบัด
 จะส่งผลตลอดไปในชีวิต
 ห้าเตรียมอุปทางอย่างเหมาะสม
 เหมาะสภาพสังคมเศรษฐกิจ
 ให้สอดคล้องเป็นไปโดยใกล้ชิด
 พร้อมปรับทิศติดตามความเปลี่ยนแปลง
 หกต้องพัฒนาการสามด้านนี้
 สุขภาพต้องมีความเข้มแข็ง
 สัมพันธภาพต้องมีดีสำแดง
 บุคลิกภาพรับแจ้งรู้เข้าใจ
 เจ็ดจงทุกสถาบันร่วมสรรค์สร้าง
 ร่วมกันวางรากฐานอันยิ่งใหญ่
 ศูนย์กลางการพัฒนาเหนือกว่าใด
 คือพัฒนาเด็กไทยให้จงดี
 แปดจงเร่งประสานงานประสานใจ
 ร่วมแก้ไขปัญหาทุกหน้าที่
 เป็นทิศทางเดียวกันอันพึงมี
 ทั้งหมดนี้คือเลือดเนื้อเพื่อเด็กไทย

ดอกไม้ ในสวนขวัญ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

กาพย์ยานี ๑๑

ดอกไม้ในสวนขวัญ	น่ารักครันงามจับตา
แย้มรับแสงสุริยา	สีสดสวยกลั่นรววยริน
ดอกไม้ในสวนศรี	ได้มิตรดีร่วมใจจินต์
ชื่นชมสมถวิล	เรียกดอกไม้แห่งไมตรี
มิตรรักรวมสี่คน	ช่วยปลุกต้นไม้งามดี
พรั่งพรายสายวารี	รดมิ่งไม้ให้จำชด
คนแรกนาม “ทานมัย”	มีน้ำใจเอื้ออวยผล
ให้ปันมันกลม	ไม่ตระหนี่อารีรัก
ที่สองนาม “ปิยวจน์”	วิจิตรแจ่มประจักษ์
อ่อนหวานไพเราะนัก	ผูกจิตใจไม่จืดจาง
ที่สามนาม “อัครจธีย์”	เธอแสนดีช่วยทุกทาง
บำเพ็ญประโยชน์สร้าง	สุนทรกิจด้วยจิตงาม

ที่สำเนา “สมานัตต์”	เธอปฏิบัติตนทุกยาม
สม่ำเสมอตาม	หลักมิตรดีมีค่าคุณ
มิตรดีทั้งสี่คน	ร่วมกมลถือการบุญ
น้ำใจใฝ่เจือจุน	รักดอกไม้แห่งไมตรี
ไปไหนไปด้วยกัน	สมานฉันท์สามัคคี
“สังคหวัตถุสี่”*	คือหมวดธรรมนำกุศล
รู้ไว้ได้ประโยชน์	ก่อสุจโสทธิบันดาลผล
ดอกไม้ในกมล	ให้สดชื่นอยู่ยืนาน
หมู่คณะจะดำรง	สันติคงหอมร่าราญ
ธรรมนี้สี่ประการ	รักษาไว้ให้ดีเทอญ

ବିଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ

↓ สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับ
"ความรัก" คือ
การเสียสละเพื่อ
ความสุขของคน
อื่น!

↓ **विषयसूची**
भाग १
प्रस्तावना
नैतिकता

↓ ข้อหาประณิน-
ทรนในวัยเด็ก
ของทักษิณ
จนรมลิก!

← ควรเป็นห้องฆ่า
ปลั้มปัดน้ำเต้า
ของทางธุรกิจ
กลุ่มและที่อื่น
คืออย่างงี้ !

← อย่าล้อ
ของเล่น
ที่ห้าม
ขอมให้
กับลูก!

↓ ข้อสังเกตยิ่งที่น่ายก
มาไว้เป็นเพื่อนเล่น
ของลูก!

กู้ยืมเงิน ที่ไหนได้บ้าง?

➡ เตรียมเงินก้อนแรก
เมื่อเริ่มรู้ว่าแท้จริงแล้ว!

➡ เตรียมเงิน
ก้อนต่อไป
สำหรับค่า
โรงเรียน
อนุบาลถึงมัธยม!

➡ เงินอีกก้อน
ไปสำหรับ
ค่าแม่เลี้ยง
โรงเรียน
มัธยมถึงมหาลัย!

ห้องอาจารย์พิเศษ

➡ กู้ยืมเงินอีก
ก้อนสำหรับเรียน
นอกกรณีอื่น
หาเงินไม่ได้!

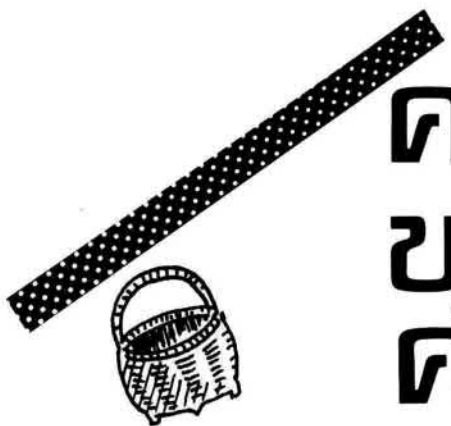
➡ แล้วที่คิดก็เลี้ยง
มีค่าน้ำหนัก
ความสำนึก
อย่างกระหน่ำ
กระหน่ำ.....

➡ เพราะยังต้อง
เก็บเงินไว้
เลี้ยงตนเอง
ทำงาน!

จิ๋วจิ๋วจิ๋ว
16/2/93

ครูน้อย ของ คำพูน

คำหมาน คนไค

ครอบครัวของคำพูนทำนาเป็นอาชีพหลัก หลังฤดูทำนาแม่กับพี่สาวก็ทอผ้าและทอเสื่อ พ่อกับพี่ชายทำเครื่องจักสานไม้ไผ่ คำพูนช่วยพ่อแม่ทำงานหลายอย่าง ทั้งงานบ้านและงานในไร่นา

พ่อสอนให้คำพูนสานเครื่องมือจับปลาและภาชนะต่าง ๆ คำพูนสานได้เกือบทุกอย่าง แต่รูปทรงไม่ค่อยสวยงาม ถึงกระนั้น พ่อแม่ก็ชมว่าฝีมือดี จึงทำให้คำพูนมีกำลังใจที่จะทำงานจักสานต่อไป

บริเวณรอบ ๆ หมู่บ้านของคำพูนมีกอไผ่ขึ้นอยู่ทั่วไป ทั้งไผ่ป่าและไผ่บ้าน ชาวบ้านใช้ไม้ไผ่มาทำเครื่องใช้และเครื่องจักสานสืบทอดกันมาหลายชั่วคน ผู้ชายทุกคนสามารถจักตอก เหลาตอก และสานภาชนะต่าง ๆ

เช่น ตะกร้า กระบุง กระดังง์ ครุ ข้อง และเครื่องมือจับปลา เช่น ลอบ ไซ กระจู้ พวกเขาทำเครื่องจักสานเหล่านี้เพื่อใช้ในครอบครัว เท่านั้น

พ่อของคำพูนมีฝีมือในทางจักสานมาก พ่อทำเครื่องจักสานได้สวยงาม โดยเฉพาะครูดักน้ำ มีรูปทรงสวยงาม มีขนาดพอเหมาะ แข็งแรงทนทาน ใช้ดักน้ำและเก็บน้ำได้ดี เพราะเขาใช้แต่ไม้ไผ่ที่แก่จัดนำมาเหลาเป็นตอกเส้นเรียบ สานตาถี่ และแน่น แล้วทาด้วยชันผสมน้ำมันยางอย่างประณีตหลายชั้น

ครุของพ่อจึงเป็นที่นิยมของชาวบ้าน มีคนจากหมู่บ้านอื่น ๆ มาสั่งซื้อจนสานแทบไม่ทัน พ่อจึงมีรายได้จากการสานครุ เดือนละหลายร้อยบาท

ครุเป็นภาชนะสำหรับดักน้ำจากบ่อหรือจากสระ จะใช้เก็บน้ำหรือสิ่งของอื่น ๆ เช่น ข้าวสาร ผัก ผลไม้ก็ได้ ครุเป็นเสมือนถังดักน้ำใช้ประโยชน์หลายอย่าง

ครุทำด้วยไม้ไผ่ สานตาถี่ ๆ แล้วใช้ชันบดเป็นผงผสมกับน้ำมันยางทาให้ทั่วทั้งด้านนอกและด้านใน เพื่อให้สามารถเก็บน้ำได้ ครุมีรูปทรงกลม ก้นสี่เหลี่ยม ปากเป็นวงกลม ตรงกลางป่องออกเล็กน้อย ที่ก้นมีดินตรงมุม ๔ ดิน ข้างบนมีหูหนึ่งอันเป็นห่วงติดแน่นกับด้านข้างโค้งขึ้นไปเหนือปาก เพื่อใช้สำหรับหิ้ว หาบ หาม ทุกส่วนของครุทำด้วยไม้ไผ่ ยกเว้นหู อาจจะทำด้วยไม้ชนิดอื่น

ที่แข็งแรงทนทานและตัดให้โค้งงอได้ ครุใบหนึ่งมีความ
จุประมาณ ๑๐ - ๑๕ ลิตร

การสานครุต้องใช้ฝีมือมาก มิฉะนั้นจะได้ครุที่มี
รูปทรงบิดเบี้ยวไม่สวยงาม เมื่อสานเสร็จเขามักนำไป
รมควันเพื่อป้องกันมิให้มอดกินเนื้อไม้ หลังจากนั้นจึง
ทาด้วยชันบดผสมน้ำมันยาง

“ชัน คืออะไรครับพ่อ” คำพูนถาม

“ชัน คือยางไม้ชนิดหนึ่งที่ไหลเยิ้มออกมาจาก
ต้นไม้จำพวกเต็ง รัง ยางไม้นี้เกาะตัวแข็งเป็นก้อน” พ่อ
ตอบพลางบดชันในครกไม้

“แล้วน้ำมันยางนี้พ่อได้มาจากไหน” คำพูนชี้ไป
ที่กระบอกลี้น้ำมันยาง

พ่อตอบว่าน้ำมันยาง คือน้ำมันที่ได้จากต้นยางซึ่ง
เป็นต้นไม้ขนาดใหญ่ แต่เป็นคนละชนิดกับยางพารา
น้ำมันยางใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง เช่น เชื้อเพลิง ใช้
ทาไม้เพื่อให้ทนแดดทนฝน ใช้ผสมชันเพื่ออุดรูรั่วของเรือ
และใช้ทาครุ

คำพูนเรียนรู้และฝึกหัดสานครุจากพ่อจนสามารถ
สานได้ดี พ่อลูกช่วยกันสานครุส่งตลาดในอำเภอมิรายได้
เดือนละกว่าพันบาท

แล้วแต่เหตุการณ์ก็เปลี่ยนแปลงไปเมื่อมีครุสังกะสี
และครุพลาสติกมาแทนที่ ชาวบ้านหันไปนิยมใช้ครุ

สังกะสีหรือครุกระแป๋ง และครุพลาสติก ซึ่งมีสีสวยงามกว่าครุพื้นบ้าน

พ่อของคำพูนจึงเลิกสานครุเพื่อขาย สานแต่เพื่อใช้ในครอบครัวเท่านั้น คำพูนเรียนจบชั้นประถมปีที่ ๖ เมื่อเสร็จจากทำนา ชาวบ้านจำนวนหนึ่งเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ คำพูนก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ พร้อมกับเพื่อน ๆ ด้วยจุดหมายเดียวกัน

ที่กรุงเทพฯ คำพูนรับจ้างล้างชามในร้านขายอาหาร เขาทำงานหนักแต่ได้ค่าจ้างน้อย เขาคิดถึงบ้าน คิดถึงพ่อแม่ และพี่ชายพี่สาว เขาอยากจะกลับบ้านแต่ก็ไม่ว่าจะไปทำงานอะไรที่หมู่บ้าน จึงต้องอดทนทำงานเป็นลูกจ้างร้านอาหารต่อไป

วันหนึ่งคำพูนมีโอกาสดูทีวีในงานแสดงสินค้าที่สวนอัมพร เขาได้พบเห็นสิ่งของและสินค้าแปลก ๆ มากมายหลายอย่าง มีอย่างหนึ่งที่เขาสงสัยมาก คือ ตุ๊กตารูปคน รูปสัตว์ ตัวเล็ก ๆ บันด้วยดินเผาเคลือบดูเหมือนคนและสัตว์จริง ๆ ตุ๊กตาบางตัวหาบหัวภาชนะคล้ายตะกร้าหรือครูดักน้ำ สินค้าเหล่านี้มีผู้คนสนใจซื้อจนขายแทบไม่ทัน

คำพูนเกิดความคิดขึ้นมาทันทีว่า ถ้าเขาสานครุหรือตะกร้าใบเล็ก ๆ มาขายน่าจะขายได้ เมื่อคิดได้ดังนั้น เขาจึงกลับบ้านในวันสงกรานต์ของปีนั้น

คำพูนลงมือสานครุใบเล็ก ๆ หลายขนาด มีตั้งแต่ขนาดเท่าผลส้มโอ และเล็กลงจนเท่าไขไก่ การสานครุเล็ก ๆ ต้องใช้ความเพียรพยายามมาก กล่าวคือ ต้องเหลาตอกเส้นเล็ก ๆ ใช้ฝีมือและสายตา ค่อยสานครุใบเล็ก ๆ ที่มีสัดส่วนเหมือนครุใหญ่แต่ย่อส่วนลง เมื่อสานเสร็จก็เอาชันผสมน้ำมันยางทาเช่นเดียวกับครุขนาดใหญ่

คำพูนนำครุใบเล็ก ๆ ของเขาไปวางขายในงานปีใหม่ที่จังหวัด ปรากฏว่าขายดีมาก ผู้ว่าราชการจังหวัดได้แนะนำให้เขาทำอีกมาก ๆ โดยทางจังหวัดจะช่วยหาตลาดให้ คำพูนรับปาก และกลับหมู่บ้านด้วยความภาคภูมิใจ

บัดนี้ ครุน้อยของคำพูนแพร่หลายไปทั่วประเทศ และทั่วโลก เมื่อนักท่องเที่ยวซื้อกลับไปยังบ้านเมืองของเขา เขามีรายได้จากการทำครุน้อยปีละนับหมื่นบาท

คำพูนเป็นหนุ่มใหญ่ เขายังคงทำนาเหมือนเดิม แต่อาชีพหลักของเขาคือการทำครุน้อยขายส่งกรุงเทพฯ เขามีคนงานเป็นลูกมือนับสิบคน ผลิตครุน้อยได้เดือนละนับพันใบ นอกเหนือจากรายได้งามแล้ว เขายังมีความสุขและความภูมิใจในอาชีพนี้ด้วย

บ้านผีสิง

รัชนี ศรีไพรวรรณ

พอรถประจำทางจอดสนิท เด็กชายวัย ๑๑ ปี
ท่าทางคล่องแคล่ว ถือกระเป๋าเดินทางใบเล็ก ก้าวลงมา
เป็นคนแรก พลังมองหาคนมาคอยรับ

ยมมองเห็น ก็โบกมือร้องเรียกขณะที่รีบวิ่งเข้า
ไปหา

“พัฒน์ ทางนี้ ทางนี้”

เด็กชายพัฒน์ กับเด็กชายยม วิ่งเข้าหากันด้วยความยินดี
“นี่กว่าเธอจะมาไม่ได้เสียแล้ว” ยมพูดอย่าง
ดีอกดีใจ

“คุณพ่อให้ฉันมาพักอยู่กับเธอสองอาทิตย์นะ”
พัฒน์บอก

ยมฉวยกระเป๋าจากมือของพัฒน์ แล้วพาไปขึ้นรถสองแถว
คันหนึ่ง ซึ่งมีผู้โดยสารเกือบเต็มแล้ว

“ไปอีกไกลไหม” พัฒน์ถาม

“ไม่ไกลหรอก เธอเหนื่อยหรือเปล่า นั่งมาจาก
กรุงเทพ มาถึงนี่สองชั่วโมงกว่า ๆ ไซ้ไหม ตอนฉัน
ไปหาเธอ ฉันไม่มีนาฬิกาหροก แต่กะว่าราว ๆ นั้น”

พัฒน์ มองนาฬิกาที่ข้อมือของตน พลางตอบว่า
“รถที่ฉันมานี้จอดบ่อย ผู้โดยสารขึ้นลงหลายแห่ง เลย
เข้าไปหน่อย.....เออ.....ข่าวลือ เรื่อง บ้านผีสิง นั้น.....”

ยังทำสัญญาณให้พัฒน์รู้ว่า ไม่ควรพูดเรื่องนี้
แล้วเขาก็เสียดเรื่องอื่น “ที่บ้านของฉันตื่นเต้นกันมากนะ
ที่เธอมานี่นะ”

พัฒน์หัวเราะ “ไม่เห็นจะต้องตื่นเต้นเลย คุณแม่
กับน้องของเธอที่เคยได้ยินชื่อของฉันจากเธอแล้ว เธอก็
เคยไปบ้านของฉัน”

“ใช่.....บ้านของเราละ ไม่เคยมีแขกมาพักเลย
ก็ต้องตื่นเต้นกันบ้างละ แล้วตอนที่ฉันไปพักบ้านของเธอ
คุณพ่อของเธอก็ดีกับฉันมาก แม่ของฉันเลยต้องเตรียม
สำหรับเธอเป็นพิเศษซะ” ยังบอก

คนโดยสารเต็มที่นั่งแล้ว รถสองแถวก็เคลื่อน
ออกจากย่านชุมชนในตัวอำเภอ พาเด็กชายทั้งสองไปสู่
หมู่บ้านท่าลำเลียง อันเป็นบ้านของยงกับแม่และน้องสาว
ส่วนพ่อนั้นเสียชีวิตไปนานแล้ว

ยงกับพัฒน์ รู้จักกันโดยโครงการมิตรสัมพันธ์
ของโรงเรียน เมื่อต้นปีนี้ ขณะที่เขาทั้งสองเรียนอยู่ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๕ เด็กทั้งสองเขียนจดหมายติดต่อกัน
จนถูกอัยยาศัย เมื่อโรงเรียนปิดภาคเรียนแรก ยงไปเยี่ยม
พัฒน์ที่กรุงเทพมหานคร พัฒน์กำพร้าแม่อยู่กับพ่อ ซึ่ง
ทำงานที่สถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่ง สองพ่อลูกต้อนรับยง
อย่างอบอุ่น พัฒน์พายงเที่ยวอย่างสนุกสนาน ยงพักอยู่
กับพัฒน์ ๑๐ วัน เพราะจวนเปิดเรียน แล้วทั้งสอง
ก็เขียนจดหมายส่งข่าวกันเรื่อยมา

จนกระทั่งเมื่อเดือนที่แล้ว ที่หมู่บ้านท่าลำเลียง
เกิดคดีฆาตกรรมสยองขวัญคนเฝ้าไร่ของนายสาย
ผู้ใหญ่บ้าน บ้านท่าลำเลียง ถูกฆ่ารัดคอตายอยู่ในบ้าน
หลังเล็ก ๆ กลางไร่มันสำปะหลัง ตำรวจสืบหาตัวคนร้าย
ยังไม่ได้ ต่อมาก็มีข่าวลือทั่วหมู่บ้านว่า ผีคนเฝ้าไร่ดุร้ายมาก
เที่ยวหลอกหลอนชาวบ้านที่อยู่บ้านใกล้เคียง จนต้อง
อพยพหนีกันไปอยู่ที่อื่น ไม่มีใครกล้าไปแถวนั้น โดยเฉพาะ
ในเวลากลางคืน แม้แต่ผู้ใหญ่สายเอง

ยงเขียนจดหมายเล่าเรื่องข่าวลือนี้ให้พัฒน์ฟัง
พัฒน์สนใจมาก เพราะเขามีนิสัยชอบผจญภัย ดังนั้น
เมื่อโรงเรียนปิดเรียนภาคปลาย เขาจึงขออนุญาตพ่อ
มาเยี่ยมยง เป็นการตอบแทนและจะได้มาดูบ้านผีสิงด้วย
บ้านของยง เป็นเรือนไม้ชั้นเดียวแบบชนบททั่วไป

อยู่กลางไร่มันสำปะหลัง มีต้นไม้ใหญ่ประเภทขนุน มะม่วง ปลูกอยู่รอบบ้าน ทำให้ร่มรื่นน่าอยู่ เมื่อเด็กทั้งสองไปถึง แม่และน้องสาวของยงคอยอยู่แล้ว พัฒน์เข้าไปกราบแม่ของยง แล้วก็รู้สึกว่ แม่ของยงยังสวย อายุประมาณ ๓๐ ปี ทำทางเรียบร้อย เจียมตัว น้องสาวของยงชื่อเยาว์ เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ปราดเปรียว แก่นแก้วเหมือนเด็กผู้ชาย ทุกคนต้อนรับพัฒน์ด้วยความยินดี เยาว์ ยกจานขนุนเนื้อหนาเหลืองอร่าม แกะเม็ดออก เรียบร้อยแล้วมาเลี้ยงพัฒน์ ขนุนเป็นของโปรดของพัฒน์อยู่แล้ว เขาจึงกินอย่างเอร็ดอร่อย พลังคุยกันอย่างสนิทสนม

เมื่อสนทนากันพอสมควร แม่ของยงก็กลับไปทำงานที่โรงงานอัดเม็ดมันสำปะหลัง คราวนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่พัฒน์จะได้ซักถามเรื่องข้าวลือได้เต็มที่ แต่ยังติดขัดที่เยาว์ยังนั่งคุยจ้ออยู่ตลอดเวลา

“เยาว์ ไม่มีธุระจะไปไหนหรือจะ” พัฒน์ถาม

“ไม่ต้องห่วง” ยงพูดอย่างรู้ใจ พลังหัวเราะ “ยายคนนี้แหละ ตัวรู้เรื่องดี แอบไปซุ่มดูอยู่แถวนั้นบ่อย ๆ ฉันเสียอีกไม่กล้าไป”

“ไม่เห็นเจออะไรเลย” เยาว์พูด “บ้านเจียบ เจียบ ผี เผอ ก็ไม่เห็นโผล่ออกมาสักตัว”

“ยงเคยไปดูหรือเปล่า” พัฒน์หันมาถามยง

ยงทำท่าขุ่นลุก เยาว์ชิงตอบว่า “ยงตาขาว ขวนไปไม่เคยไปเลย”

“ไม่เอาหรือ...กลัว...ตอนคนเฝ้าไร่ตายนะ ฉันไปดูศพ อี้...ติดหู ติดตาจนตียวนี้เลย...เยาว์ซี ไม่รู้จักกลัว ขวนเพื่อนไปบ้านเปียนแถวนั้นบ่อย ๆ”

“ไปกลางคืนหรือกลางวัน” พัฒน์ถามเยาว์ เยาว์ยิ้มแหย ๆ ก่อนตอบว่า “กลางวันค่ะ...”

“กลางวันก็แหยงเหมือนกัน” ยงเย้าแหยง เยาว์ค้อน “ฮิ...ถ้าแม่ไม่ดุละก็ ฉันก็ว่าจะไปดูเหมือนกัน”

“ผู้ใหญ่สายนะซี ทำดู ไม่อยากให้ใครไปแถวนั้น มันก็เลยเจียบกันใหญ่ ฉันว่านะพัฒน์ ถ้าคนไปมาแถวนั้นบ่อย ๆ มันก็จะไม่น่ากลัวอย่างนี้นะ จริงไหม”

พัฒน์พยักหน้า “จริง ผู้ใหญ่สายน่าจะทำให้ผู้คนหายหวาดกลัว”

“มัน จะทำอะไร!” ยงพูดอย่างเกลียดชัง “ดีแต่ข่มขู่ชาวบ้าน”

“ยง ทำจะเกลียดผู้ใหญ่สายมากนะ” พัฒน์เปรย

“เยาว์ ก็เกลียด ... มาจีบแม่เยาว์ทุกวันเลย ทั้ง ๆ ที่ตัวเองมีเมียอยู่ตั้งสามคนแล้ว” เยาว์พูดพลางค้อนควัก

“เราไปดูบ้านผีสิงกันไหม” พัฒน์ชวน ยงนิ่ง แต่เยาว์พยักหน้ารับ “ไปสิพี่ เยาว์ไปด้วย”

“กลางวันอย่างนี้ไม่น่ากลัวหรือที่น่ายง ไปเถอะ”

“ต้องกลับมาให้ทันเที่ยงนะ แม่จะกลับมาตอนเที่ยง
ทำกับข้าวให้พวกเรากิน”

เด็กทั้งสามวิ่งออกจากบ้าน เยอร์นำหน้า พา
ลัดเลาะไปตามไร่มันสำปะหลัง สักครูจึงทะลุออกถนนดิน
เป็นทางเกวียน ด้านหนึ่งของถนนเป็นป่าทึบ มีต้นไม้
สูงใหญ่แน่นชนิด ยงบอกพัฒน์ว่า เดินผ่านป่าเข้าไปอีก
นิดเดียวจะถึงลำน้ำเล็ก ๆ สายหนึ่ง ซึ่งเป็นที่สนุกสนาน
ของพวกเขาในตอนเย็น ๆ ได้มาดำผุดดำว่ายอยู่ในลำน้ำ
อันใสสะอาดนั้น และเย็นนี้เขาจะขออนุญาตแม่ พาพัฒน์
มาว่ายน้ำเล่นซึ่งพัฒน์พอใจมาก เพราะเขาแข็งแรง และ
ว่ายน้ำเก่ง ยงกับเยอร์พาพัฒน์เลี้ยวขวา วิ่งเหาะ ๆ
ไปตามทางเกวียนนั้น ถ้าไม่มีเสียงพวกเขาคุยกัน บริเวณนั้น
ก็ไม่มีเสียงอะไร นอกจากเสียงจักจั่นร้องประสานเสียง
กันจนแทบแก้วหู

ทันใดนั้น ร่างของคน ๆ หนึ่ง กระโดดออกจาก
พงรกข้างทาง เกือบจะชนเอาเยอร์ซึ่งวิ่งนำหน้า พัฒน์
ตกใจจนเกือบจะร้องออกมา

“เบ้ม นี่บ้าไรเงะ ทำเอาตกใจ” เยอร์ต่อว่า
เจ้าคนที่กระโดดออกมา พลังวิ่งต่อไปไม่ยอมหยุด
ยงกับพัฒน์วิ่งตามไม่หยุดเช่นกัน

เบ้ม เด็กรุ่นหนุ่ม รูปร่างล่ำสันวิ่งตามไปด้วย

“จะไปไหนกัน ยง...”

“เอ็งตามมาทำไมอะ เบ้ม” เยาว์หันมาดู

“ตามมามดูซิว่า พวกเอ็งจะไปไหนกัน” เจ้าเบ้มตอบ

“ตีนของข้า ทางของหลวง จะไปไหนเอ็งไม่เกียว”

เยาว์ทำเสียงยืเยว่น พัดน์ รู้สึกชันยงกับเยาว์ ยงพี่ชาย
ตัวโตกลับเงียบเฉย ส่วนเยาว์ น้องสาวตัวเล็กนิดเดียว
แต่ไม่ยอมลดละ ท่าทางเบ้มเกรง ๆ เยาว์ เสียด้วย

“จะไปไหนกัน ยง” เจ้าเบ้มถามยงอีก

“ก็เยาว์มันบอกแล้วยังไงล่ะ เอ็งมาทำอะไรแถวนี้”

“ไอ้คนนี้เป็นใครวะยง” เบ้มบู้ยี้ไปมาทางพัดน์

“เพื่อนพี่ยง เขาเป็นคนกรุงเทพฯ ะ เขามาเยี่ยม
พวกเรา” เยาว์ตอบอย่างภาคภูมิ

“เอ็งตามมาทำไม” ยงถามเบ้มอีก

“ข้ามาดกปลาที่ลำน้ำ ทิ้งข้องปลาไว้ตรงโน้น”
เบ้มตอบ

“มาคนเดียวรี” ยงถาม

“เออ...เอ๊ย...เปล่า...ไอ้แหวง มารอข้าอยู่ที่ทำ
ตรงที่ข้าวิ่งออกมาละ”

“ทำไมเอ็งไม่วิ่งเลียบไปตามริมน้ำ วิ่งออกมา
ทางถนนทำไม” เยาว์ถาม เบ้มอีกอ้ากอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบว่า
“ข้าได้ยินเสียงพวกเอ็งเลยวิ่งออกมาดู...นี่...เอ็งจะพา
คนกรุงเทพฯ ไปแถวโน้นหรือ” เบ้มถาม น้ำเสียงเป็นกังวล

“เฮ้ย เขาไม่ตาขาวอย่างเอ็งหรือก ข้าจะพาเขาไป
ตรงริมไรรี่เอง” เยาว์ตอบเสียเอง “เมื่อไรจะถึงที่เอ็ง
วางข้องปลาเสียทีล่ะ”

เจ้าเบิ้มหยุดวิ่ง ปล่อยให้ทั้งสามวิ่งต่อไป เมื่อพัฒน์
หันกลับมามองก็ไม่เห็นเจ้าเบิ้มเสียแล้ว

“เบิ้มนี้เป็นเพื่อนยงหรือ” พัฒน์ถามพลางหอบพลาง
เพราะเหนื่อย เยาว์เห็นพัฒน์เหนื่อยจึงหยุดวิ่ง พาเดิน
เรื่อย ๆ

“ไม่ใช่เพื่อนหรือก เขาเข้าเรียนก่อนฉัน ๒-๓ ปี
แต่เรียนไม่จบ ป.๖ ผู้ใหญ่สายให้ออกมาช่วยงานใน
โรงงาน”

“อ้อ! เป็นเด็กของผู้ใหญ่สาย ท่าทางของเขา
แปลก ๆ นะ” พัฒน์ว่า

“ฉันก็ว่าท่าทางมันแปลก ๆ บ๊อง ๆ ชอบกล”
เยาว์เสริม

ป่าที่บิสันสุดลง เป็นไร่มันสำปะหลัง เยาว์ชี้มือให้ดู
ข้างหน้า พัฒน์มองเห็นกระท่อมไม้หลังคามุงจากหลังหนึ่ง
โผล่พ้นทิวยอดมันสำปะหลังรำไร มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นเป็นแนว
อยู่ด้านหลังที่ติดกับลำน้ำ ทุกสิ่งเงียบสงบ

“ตอนนี้มีใครมาเฝ้าไร่ให้ผู้ใหญ่” พัฒน์กระซิบ
ถามยง

“ไม่มี นาน ๆ ผู้ใหญ่แกก็มาดูเองกับลูกน้อง

๒-๓ คน” ยงกระซิบตอบ “ไม่ซำมันก็จะแก่ แกคงจะ
ให้คนงานมาซุด”

“มากันเยอะ ๆ คงไม่น่ากลัวหรอก” เยาว์กระซิบ
เด็กทั้งสองนั่งซุ่มดูอยู่เงียบ ๆ ตรงกอมันสำปะหลัง
ใกล้ทางอยู่ครู่หนึ่ง ก็ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ พัฒน์นึกในใจว่า
เรื่องบ้านผีสิงคงเป็นข่าวลือแน่นอน เขาจึงชวนสองพี่น้อง
กลับบ้าน

บ่ายวันรุ่งขึ้น ขณะที่ยง เยาว์ และพัฒน์ นั่งคุยกันอยู่
ใต้ถุนบ้าน พัฒน์เล่าเรื่องภาพยนตร์โทรทัศน์ให้ยงกับ
เยาว์ฟัง เบ็มก็โผล่เข้ามา

“มาอีกแล้ว” เยาว์ทักอย่างรำคาญ
เบ็มยิ้มกริ่ม “เมื่อวาน พวกเอ็งไปเจออะไรมั่ง”

“ไม่เห็นเจออะไร” ยงตอบ

“อยากเจอไหมล่ะ คินนี่ข้าจะพาไป” เบ็มกระซิบ

“เอ็งไม่กลัวเหรอ” ยงถาม

“ไปหลาย ๆ คน ข้าไม่กลัว ว่าแต่อย่าทิ้งกัน”
เบ็มพูด

“ดี...ดี...ตกลงไปกัน พอตีคืนนี้มึงงานที่วัด เราขอแม่
ไปดูงาน แล้วเลยไปดูผี” เยาว์พูดเสียงดังด้วยความดีใจ

“จู้ยี้ จู้ยี้ เบา ๆ หน้อยเยาว์” ยงห้ามน้องสาว
แล้วหันมาถามพัฒน์ “จะไปหรือเปล่าละพัฒน์”

“ไปสิ...จะได้พิสูจน์ข่าวลือ ถ้าไม่จริง คนจะได้

เล็กลือและเล็กกลัว” พงษ์พูด เบิ้มแสดงอาการหมั่นไส้ พงษ์ แต่ก็ไม่พูดว่าอะไร หันไปนัดหมายกับยง แล้วเดินจากไป

ตกกลางคืน ทุกอย่างเป็นไปตามแผนการ เด็กทั้งสามขออนุญาตแม่ไปเที่ยวงานวัด เมื่อพบกับเบิ้มตรงที่นัดหมายแล้ว ทั้งสี่คนก็ลัดเลาะไปตามไร่มันสำปะหลัง พงษ์กับเยาว์รู้สึกคึกคักสนุกสนาน พงษ์มีไฟฉายกระบอกเล็ก ๆ และซ่อนหนังสือตีพิมพ์พร้อมลูกกระสุนไว้ในกระเป๋าทางเกงอีกด้วย ที่โรงเรียนเพื่อน ๆ ให้สัญญาเขาว่า “มือฆ่านางสติก” ส่วนยงใจเต้นตุ้ม ๆ ต๋อม ๆ ใจจริงแล้วเขาไม่อยากไปเลย แต่เกรงใจพงษ์ จึงสู้อรับความกลัว เด็กทั้งสี่คนเดินกันไปเจียบ ๆ

คืนนี้เป็นคืนเดือนมืด ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวดำมืดไปหมด ป่าทึบในตอนกลางวันที่น่ากลัวอยู่แล้ว ตอนกลางคืนเดือนมืดเช่นนี้ยิ่งน่ากลัวเป็นทวีคูณ เสียงลมพัดกิ่งไม้ เหมือนเสียงกระซิบกระซาบของภูติผีปีศาจ แผลงเล็ก ๆ กรีดร้องเสียงแหลม นกกลางคืนบินผ่านวูบวาบ และส่งเสียงร้องอย่างน่ากลัว พงษ์สังเกตเห็นว่า ยงกลัว จึงจูงมือเดินไปด้วยกัน ส่วนเบิ้มเดินตามหลังมาเจียบ ๆ

ในที่สุดก็มาถึงเขตไร่ มองเห็นบ้านผีสิงตะคุ่ม ๆ อยู่ในความมืด เสียงใบมันสำปะหลังส่ายเบา ๆ เมื่อ

ลมพัดมา มาถึงตรงนี้ ยง พัฒน์ และเยาว์ เข้ามายืน เบียดกัน เบ้มชวนให้เข้าไปใกล้ ๆ บ้าน แต่เด็กทั้งสามคน ไม่ยอมเข้าไป

“ไหนว่าอยากเห็นผียังงีละ” เบ้มทำเสียงเยาะ ๆ
 “มาซี ข้าจะพาเข้าไปดู จะได้จับไขหัวโกร๋นตายเสีย ให้หมด”

พัฒน์ฟังเบ้มพูดแล้วรู้สึกแปร่งหู จึงฮึดทำใจกล้าขึ้น บอกเบ้มว่า

“ไปซี เอ็งเดินนำไป”

“อย่า...ไม่เอา...ไม่เข้าไป” ยงกระซิบเสียงสั่น

“งั้นยงกับเยาว์ คอยอยู่ที่นี้” พัฒน์พูด

“ไม่เอา” เยาว์ร้องเบา ๆ “ไปด้วยกัน” พलग หันไปจุดแขนยง

เบ้มหัวเราะเยาะ แหวกกอมันเดินนำหน้าไป เด็ก ทั้งสามเดินตามเข้าไปติด ๆ จนกระทั่งมาถึงลานบ้าน มันเงียบเสียจนวังเวง ยงหลับตาสวดมนต์ในใจ ทั้งสี่คน หยุดยืนอยู่ใต้เงาไม้จากห่างตัวบ้านประมาณ ๑๐ เมตร ทุกสิ่งเงียบสงัด ได้ยินแต่เสียงตัวแมลง และลมพัดใบไม้ เป็นครั้งคราว

คางคาวตัวหนึ่ง โฉบผ่านหน้าอย่างรวดเร็ว พัฒน์ ขนลุกชูไปทั้งตัว เขารู้สึกสงสารยงเพราะยืนตัวสั่น ด้วยความกลัว จึงกระซิบชวนเบ้มกลับ เบ้มก้มลง

ความห่อหุ้มอย่างหนึ่งบนพื้น เขาหยิบเอากิ่งไม้แห้ง ขึ้นมาท่อนหนึ่ง แล้วปาไปที่บ้านนั้นสุดแรง เสียงกิ่งไม้แห้ง หล่นลงที่พื้นดิน

ทันใดนั้น ประตูบ้านค่อย ๆ แง้มออก เสียงดังเอี๊ยด พัฒน์รู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น กอดยงและเยาว์ ไว้โดยไม่รู้ตัว ยงนั้นตัวสั่นเทา เขาคิดจะพាយงและเยาว์ วังหนี แต่ก้าวขาไม่ออก พอเหลือบมองดูเบ็มเห็นยืนเฉย เขาก็รู้สึกแปลกใจจึงหันกลับไปมองที่ประตูบ้านที่แง้มอยู่ โครงกระดุก โครงหนึ่งค่อย ๆ เคลื่อนออกจาก เงามืดของประตู เป็นสีขาวเรืองอยู่ในความมืด! มัน เคลื่อนเข้ามาหาช้า ๆ !

ยงทรุดลงกับพื้น เยาว์นั่งลงกอดพี่ชายแน่น ส่วน เบ็มกลับหลังหันวิ่งหนีไปทันที

โครงกระดุกนั้น เคลื่อนใกล้ เข้ามา!

สัญญาตญาณป้องกันตัว เตือนให้พัฒน์ล้วงเอา หนังสือตึกออกมาพร้อมกับกระสุน ถึงเขาจะกลัวแทบ ขาดใจก็ยังคุมสติได้ เขายกหนังสือตึกขึ้นเล็งไปที่ส่วน กระโหลกศีรษะของโครงกระดุก แล้วยิงออกไปสุดแรง

“โปก! โอ๊ย!”

เสียงดังขึ้นเกือบพร้อมกัน แล้วโครงกระดุกนั้น ก็ล้มลง พัฒน์ไม่รอช้ายิ่งซ้ำอีก โครงกระดุกส่งเสียงร้อง ครวญคราง ทำให้เขาหายกลัว ยิ่งเข้าไปอีกหลายลูก

โครงกระดูกดินร่นไปมา ยกมือกุมเบ้าตาลิกโป้ของมัน
 ยงกับเขี้ยวลุกขึ้นยืนดูด้วยความรู้สึกตื่นเต้นสุด
 ประมาณ

พัฒน์ยังชำจุนลูกกระสุนหมดกระเป่า เจ้าผีร้าย
 ยกมือข้างหนึ่งขึ้นร้องขอ

“พอที โอย...”

“เสียงคนนี่” พัฒน์อุทาน พลาจวิ่งเข้าไปฉายไฟ
 ส่องดูที่โครงกระดูกนั้น สิ่งที่พัฒน์เห็นก็คือร่างของ
 คน ๆ หนึ่ง นอนกลิ้งอยู่กับพื้นสวมชุดสีดำแนบเนื้อคลุม
 ตั้งแต่หัวถึงเท้า มีแสงเรืองเป็นเส้นรูปโครงกระดูก
 บนเสื้อผ้าสีดำนั้น มือทั้งสองกุมตาไว้

“ตาถูกแตกแล้ว ไอ้เบ้ม ไอ้ระยำ”

“ผู้ใหญ่สาย” ยงกับเขี้ยวร้องขึ้นพร้อมกัน พลาจ
 ช่วยกันดึงหมวกที่คลุมหัวออกจนหลุดจากตัวเสื้อก็เห็น
 ใบหน้าของผู้ใหญ่สายเต็มไปด้วยเลือด ผู้ใหญ่สายกุมตา
 ข้างซ้ายแน่น

“ตาถูก...โอย มึง ไอ้พวกเวร...โอย...ไหนไอ้เบ้ม
 ไปไหน”

“มันเปิดไปแล้ว” ยงบอก “ดี...สมน้ำหน้า ทำผี
 หลอกคน ตาบอดเสียก็ดี”

“มันคงเปิดไปถึงบ้านแล้วมั้ง” เขี้ยวพูด “เดินไหวไหม
 ฉันจะพยุงออกไปให้คนช่วย”

“ไม่ไหวหรอก โอย ปวด...ไปตามใครมาช่วยที่เถอะ”

ตอนนี้ยังหายกลัวแล้ว จึงรับอาสาจะไปตามคนมาช่วย เขาวิ่งออกไปจากไร่นาที่ พัฒน์กับเยาว์ช่วยกัน พยุงผู้ใหญ่สายขึ้นจะพาเข้าไปนอนพักในกระท่อม

“ไม่ไป...ข้าจะนอนอยู่ที่นี่ ไอ้คนไหนมันยิงกู คอยดู กูจะฆ่ามัน” ผู้ใหญ่สายคำรามอย่างโกรธแค้น

“ขอโทษครับผู้ใหญ่ ผมนี้กว่าผีจริง ๆ” พัฒน์พูด พยายามพยุงผู้ใหญ่สายให้นอนบนแคร่ไม้ไผ่ข้างกระท่อม แล้วเดินฉวยไฟเข้าไปในกระท่อม เพื่อหาผ้ามาเช็ดเลือดให้ผู้ใหญ่สาย

ผู้ใหญ่สายร้องลั่น “อย่าเข้าไปนะมึง อย่าเข้าไป กูจะฆ่ามึง”

พัฒน์ไม่ฟังเสียงฉวยไฟเข้าไปในกระท่อม

ในกระท่อม เต็มไปด้วยกิ่งไม้ ใบไม้แห้ง กองสูง เกือบจกดาดานกระท่อม แต่พัฒน์ไม่รู้ว่าเป็นอะไร เขาฉวยไฟส่องหาเศษผ้า หรืออะไรอื่นที่จะเช็ดเลือดให้ผู้ใหญ่สายได้

“พี่พัฒน์ มันตามเข้าไปแล้ว มันมีมิด” เสียงเยาว์ร้องบอก พัฒน์ตกใจ เขาปิดไฟฉายทันที ผู้ใหญ่สายถือมีดสั้น มือซ้ายกุมกระบอกดา เดินโซเซด้วยความเจ็บปวด เพราะกระสุนดินเหนียวของพัฒน์ นอกจาก

จะถูกตาอย่างจังแล้วยังถูกบริเวณศีรษะ โปะหน้า และคอ
หลายแห่ง ทำให้เจ็บปวด เสียงผู้ใหญ่นายคำรามอย่าง
ดุร้าย สลับกับเสียงด่าอย่างหยาบคาย ขณะเดินชนประตู
ล้มลุกคลุกคลานเข้าไปในกระท่อม

ผัวะ ! ผัวะ ! เสียงไม้ฟาดหัวและหลัง ผู้ใหญ่นาย
ร้องลั่น ล้มกลิ้งไปมา พัฒน์กระโดดข้ามออกมาทันที
แยว้ถือไม้ท่อนใหญ่คุมเชิงอยู่ที่ประตู พัฒน์จึงแยว้
เดินหลบออกไปยืนอยู่ใต้เงาไม้ ผู้ใหญ่นายครวญคราง
เสียงโหยหวนในความเงียบ

ครูใหญ่ ๆ ก็มีเสียงคนวิ่งเอะอะโกล้งเข้ามา พัฒน์
ส่องไฟฉายให้ทาง มีผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่สามคนวิ่งมา
พร้อมกับยง

“ไหน...อยู่ไหน”

พัฒน์ฉายไฟไปที่ประตูกระท่อม ที่ร่างผู้ใหญ่นาย
นอนกลิ้งเกลือกอยู่

“กูจะฆ่า พวกมึง” ผู้ใหญ่นายตะโกน

“อะไร...จะฆ่าจะแกง...นี่มาช่วยนะ” เสียงชาย
คนหนึ่งร้องบอก

“ไปให้พ้น ไม่ต้องช่วยกู”

ทุกคนเข้าไปใกล้ พัฒน์ฉายไฟให้ดูมิดสันคมวาว
อยู่ในมือผู้ใหญ่นาย แล้วฉายไปที่กองใบไม้แห้งในกระท่อม
“กัณฐา” เสียงชายทั้งสามร้องอุทานพร้อมกัน

“มิน่าละ ถึงไม่อยากให้ใครมาแถวนี้ ทำผีหลอกคน
ให้คนกลัวผีไปหมด แล้วก็แอบปลุกกัญชาขาย โช
ไ้ผู้ใหญ่สารถเลว ตายเสียก็ดี” ชายคนหนึ่งพูดด้วยความ
เคียดแค้น

“จับตัวมัน ส่งอำเภอละ ไ้...ร้ายนัก ใช้อิทธิพล
ข่มเหงลูกบ้านทุกอย่าง” อีกคนหนึ่งเสริม

ทั้งสามคนช่วยกันจับตัว แย่งมิดในมือผู้ใหญ่สารถ
แล้วช่วยกันลากตัวออกไปจากรั้ว

วันรุ่งขึ้น คนทั้งหมู่บ้านก็รู้กันทั่ว ต่างโจษจัน
กันไปต่าง ๆ นานา ถึงแผนอันชั่วร้ายของผู้ใหญ่สารถ
และต้องมาเสียที่แก่เด็กชายตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง แม่ของยง
กักตัวเด็กทั้งสามไว้ไม่ให้ไปไหน เพราะเกรงลูกน้อง
ผู้ใหญ่สารถจะแก้แค้น และขอแรงพวกคนงานที่ไม่ใช่
พวกฟ้องของผู้ใหญ่สารถมาคอยเฝ้าดูแล

ตำรวจจากอำเภอและจังหวัดมาสอบสวน พัฒน์
ยงและเยาว์ ต้องให้การสอบสวนและพาไปชี้ที่เกิดเหตุ
ส่วนเจ้าเบิ้มหายตัวไปตั้งแต่คืนเกิดเหตุที่ความแตก
ผู้ใหญ่สารถถูกควบคุมตัวและตำรวจพาไปรักษาที่
โรงพยาบาลประจำอำเภอ เรื่องทั้งหมดก็เปิดเผยออกมาว่า
ผู้ใหญ่สารถปลุกกัญชาขายมานานแล้ว โดยคนเฝ้าไร่เป็นผู้
ดูแล ต่อมาคนเฝ้าไร่คิดหักหลัง ผู้ใหญ่สารถจึงฆ่าเสีย
เพื่อปิดปาก

คืนนั้น พัฒน์นำหมวกคลุมหัวของผู้ใหญ่สายกลับมาด้วย และอธิบายให้ยงกับเยาว์ฟังว่า ที่มองเห็นเป็นรูปโครงกระดูกเรื่อง ๆ นั้น เพราะฟอสฟอรัส ซึ่งเป็นธาตุเรืองแสงเขียนไว้บนชุดสีดำที่ผู้ใหญ่สายสวมนั่นเอง ฟอสฟอรัสจะมีแสงเรืองในความมืด พ่อของพัฒน์เคยจัดเครื่องแต่งกายในการแสดงละครโทรทัศน์เรื่องเกี่ยวกับผี พัฒน์จึงรู้จักเป็นอย่างดี

วันที่พัฒน์กลับกรุงเทพฯ ยงกับเยาว์มาส่งพัฒน์ขึ้นรถ

“ข้าวลือจบแล้ว บ้านผีสิงไม่มีอีกแล้ว เพราะพัฒน์แท้ ๆ ดิจจริง ๆ”

“แต่ฉันก็ทำให้แม่ต้องย้ายโรงงาน เพราะเมียกับลูกของผู้ใหญ่สายไล่ออก” พัฒน์พูดด้วยความเสียใจ

“ไม่เป็นไรค่ะ ทำที่โรงงานไหน ๆ ก็ได้เงินค่าแรงเท่ากัน” เยาว์พูด

“ที่นี้คงไม่มีข้าวลืออะไรอีกแล้วนะ” พัฒน์พูดพลางหัวเราะ

“คนในหมู่บ้านคงจะได้คิดว่า ข้าวลืออาจจะไม่เป็นความจริง ก่อนจะเชื่ออะไรควรจะมีหลักฐานให้แน่ใจเสียก่อน มิฉะนั้นก็ต้องลำบากเหมือนพวกที่ต้องทิ้งบ้านทิ้งไร่ ไปอยู่ที่อื่นเพราะกลัวผี” ยงมองหน้าพัฒน์ด้วยความรู้สึกชื่นชม “พัฒน์เป็นผู้ปราบผีเขี้ยวนะ ตำรวจ

ก็ชมเชยที่ช่วยจับพวกค้ำกัญชาได้ด้วย”

รถโดยสารบีบแตรเตือนให้ขึ้นรถ พัฒน์ก้าวขึ้นรถ
โบกมือลาอย่างกับเยาว์

“ฝากลาแม่อีกทีนะ ขอขอบคุณ แม่ ยงกับเยาว์ ที่
ให้ฉันพักอยู่อย่างสบายและสนุกด้วย มีข่าวลืออะไรอีก
บอกไปนะ”

เด็กทั้งสามหัวเราะอย่างเบิกบานพร้อมกัน

๕. ๔ ข้าพเจ้ารักลูก!

↓ ข้อของพ่อแม่เพื่อ
ให้ลูกเห็นคุณค่า
เพื่อนคนอื่น!

↑ ร้องให้สิ่งสารพัด
ที่น้องๆ มักมีแต่
ไม่โรงเรียน!

↓ ให้ลูกแบ่งปัน
สิ่งของรักว่า
เด็กคนอื่น!

↑ ให้เพื่อนแทนลูก
เมื่อถูกรังแก!

↓ พ่อแม่ครูใหม่เมื่อ
ลูกถูกตำหนิ
หรือทำผิด!

↓ ให้เพื่อนแทน
ลูกเสียใจ!

5.5.55
26/1/83

โดย สรรพพร แดงสกุล

“โรงเรียนเลิกแล้วตาจะมารับ อย่าชนนั้ล่ะ บู้บี้
รู้จักเรียบร้อยให้เหมือนफीโบเค้าบ้าง ตาไปล่ะ”

นี่เป็นคำพูดที่คุณตาจะต้องกล่าวทุกครั้งที่มาส่ง
फीโบ และบู้บี้ที่โรงเรียน

ความจริงบู้บี้ไม่ได้ชื่อนี้สักหน่อย คุณแม่ตั้งชื่อให้
ว่าน้องบี เพราะเป็นลูกคนที่สอง

แต่คุณตาชอบเรียกว่าบู้บี้ เพราะเหตุผลที่ว่า

“ก็เอ็งมันชนเหลือเกิน ชอบเล่นเหมือนเด็กผู้ชาย
เนื้อตัวมอมแมมกลับบ้านทุกวัน”

ใคร ๆ ก็เลยเรียกน้องบีว่าบู้บี้กันไปหมด นอกจาก
คุณแม่และคุณครู

“ทำไมนะ ใคร ๆ ถึงชอบว่าบู้บี้สกปรก บู้บี้ชุกชน
เรื่อยเลยนะ แค่ชอบเล่นลูกหิน เตะฟุตบอล กับชอบ
เก็บขยะเท่านั้นเอง” บู้บี้คิด พร้อมกับมองตามफीโบคนสวย

ของใคร ๆ ที่ค่อย ๆ เดินห่างออกไป

พี่โบว์ผมยาวสลวย บางวันคุณแม่ก็ทำผมหางม้าให้
บางวันก็ถักเปียแบบต่าง ๆ ให้ พี่โบว์มีโบว์ผูกผมสีสวย ๆ
ผูกมาโรงเรียนทุกวัน

ไม่เหมือนบู๊บี้ที่ผมหยิกเป็นหลอด ๆ เวลาวิกิก็เจ็บ
จนน้ำตาแทบร่วง บู๊บี้อยากไว้ผมยาวบ้างคุณแม่ก็บอกว่า

“ผมหนูหยิกหวิyak แล้วลูกชนเหลือเกิน ชอบเล่น
ดินเล่นทราย ถ้าไว้ผมยาวรักษาลำบาก เดี่ยวจะเป็นเหา
ไว้ผมสั้นดีแล้วลูก”

บู๊บี้ก็เลยไม่มีโอกาสผูกโบว์สวย ๆ อย่างพี่โบว์สักที
“บู๊บี้ บู๊บี้ ไปเตะฟุตบอลกันมั๊ย” เสียงเด็กชายไวไว
เพื่อสนิทตะโกนเรียก

บู๊บี้ไม่ตอบแต่วิ่งเร็วจี๋ไปที่กลางสนามทันที ก็
ของชอบนี่นา

“บู๊บี้ เราเมื่อยแล้วละ ไปหาอย่างอื่นเล่นดีกว่า”
ไวไวบอก เมื่อเล่นฟุตบอลจนเหงื่อโทรมตัวไปหมด

“แต่เรายังอยากเล่นอยู่นะ อีกตั้งนานกว่าโรงเรียน
จะเข้า” บู๊บิยังอยากสนุกต่อ

“ถ้าเธอเหนื่อยเราหาอะไรเบา ๆ เล่นกันก็ได้”
บู๊บี้เสนอ

“อะไรล่ะเล่นเบา ๆ ของเรอนะ” ไวไวสงสัย
บู๊บี้กวาดตามองไปรอบ ๆ สนาม แล้วก็เกิด

ความคิดขึ้นมา

“ไวไวดูสิ ในสนามมีเศษกระดาด ใบไม้เคลื่อนไหวไปหมดเลย เรามาแข่งเก็บเศษกระดาดกับใบไม้แห้งกันดีมั้ย ดูซิว่าใครจะเก็บลงถังขยะได้เต็มก่อนกัน”

ว่าแล้วทั้งสองก็ลงมือเก็บเศษกระดาดกันอย่างสนุกสนาน พอเสียงกระดิ่งให้สัญญาณเข้าแถวตั้งขึ้น บู้บี้และไวไวก็มอมแมมกันตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า แต่สนามเด็กเล่นในโรงเรียนก็สะอาดตาน่าชม

“โอ้โฮ สนามหญ้าของเราสวยจังเลยนะบู้บี้” ไวไวร้องด้วยความตื่นเต้น

“ใช่ ก็ฝีมือของเราไงล่ะ” บู้บี้พูดพร้อมกับจับมือไวไวเขย่าด้วยความภูมิใจ

“เราน่าจะเล่นเก็บขยะกันทุกวันนี้ละ สนุกดี โรงเรียนก็สะอาดด้วย” ไวไวเสนอ

“จริง และถ้าเราชวนเพื่อน ๆ มาเล่นด้วย ก็คงจะดี โรงเรียนจะได้สะอาดกว่านี้ ดีมั้ยล่ะ” บู้บี้ได้ความคิดใหม่

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เกมเก็บขยะของบู้บี้ก็มีสมาชิกเพิ่มมากขึ้นทุกวัน พร้อม ๆ กับความสวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อยของห้องเรียนและโรงเรียน

“นักเรียนคะ วันนี้คุณครูมีข่าวดีจะบอกให้นักเรียนทราบ” คุณครูประจำชั้นกล่าวด้วยใบหน้ายิ้มแย้มกว่าทุก ๆ วัน เด็ก ๆ พากันตั้งใจฟังด้วยความอยากรู้

“เรื่องแรกก็คือ วันพรุ่งนี้จะมียานเลี้ยงปิดภาคเรียนให้นักเรียนทุกคนนำขนมมาด้วยนะคะ”

“เฮ้ เฮ้” เด็ก ๆ ร้องและปรบมือด้วยความดีใจ

“เรื่องที่สอง ในวันพรุ่งนี้จะมีการแจกรางวัลเด็กดีประจำปี และในปีนี้มีเพื่อนของเราคนหนึ่งจะได้รับรางวัลนั้น”

“ใครคะคุณครู” เด็กหญิงชมพูหวั่นหน้าชั้นถามแทนเพื่อน ๆ

“ขอให้ทุกคนปรบมือแสดงความยินดีกับ...น้องบี เด็กดีประจำปีของโรงเรียนเราละ” คุณครูบอกร่วม ๆ กับปรบมือให้กับบี เพื่อน ๆ ต่างก็แสดงความดีใจกับบีด้วยกันใหญ่

“คุณครูคะ รางวัลเด็กดีเค้าให้กับนักเรียนที่เรียนเก่งและเรียบร้อยไม่ใช่หรือคะ แต่บีเรียนก็ไม่เก่งจนก๊ชน ทำไมบีถึงได้รางวัลละคะ” บีถามคุณครูด้วยความสงสัย

“ถึงหนูจะเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และชุกชนไปบ้าง แต่หนูก็มีสิทธิ์ที่จะได้รับรางวัลเด็กดี เพราะหนูรู้จักทำตัวให้เป็นประโยชน์กับส่วนรวมแล้วยังชักชวนเพื่อน ๆ ให้ทำตาม เดียวนี้โรงเรียนของเราสะอาดสวยงามกว่าเมื่อก่อนเยอะแยะ ครูภูมิใจในตัวหนูมาก และคิดว่าคุณพ่อ คุณแม่ และคุณตาก็คงภูมิใจในตัวหนูบี

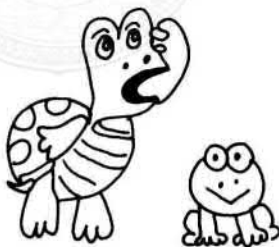
เหมือนกัน”

เช้าวันนี้ไม่เหมือนวันก่อน ๆ บู้บี้ใส่ชุดนักเรียน รีดเรียบ รองเท้าขัดมันวับ มีก๊ีบสีชมพูรูปดอกไม้ติดอยู่ที่ผมหยิกเป็นหลอด ๆ ของเธอ

ผีเสื้อปีกสวย ๆ บินตอมดอกไม้เต็มไปหมด บู้บี้อารมณ์ดีถึงขนาดเดินร้องเพลงมาตลอดทาง ก็วันนี้เป็นวันสำคัญของบู้บี้นี่นา

นอกจากคุณตาที่มาส่งบู้บี้ทุกวันแล้ว วันนี้คุณพ่อคุณแม่ก็มาด้วย พร้อมกับกล้องถ่ายรูปอีก ๑ อัน คุณตาบอกว่า

“เอามาถ่ายรูปหนูบี้ตอนรับรางวัลเด็กดียังงี้ล่ะลูก”
ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครเรียกหนูบี้ว่าบู้บี้อีกเลย.

ช่างเย็บ ที่นอนน้อย

รสา วงศ์ยังอยู่

ในละแวกบ้านที่ตั้งอยู่ริมคลองในเขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานครนั้น มีความเป็นอยู่อย่างสงบ ต่างก็ประกอบสัมมาชีพตามที่ตนถนัด ในกระบวนอาชีพเหล่านี้ มีอาชีพเย็บที่นอนอันเป็นหัตถกรรมในครัวเรือน ที่ทำให้ท้องถิ่นนี้มีชื่อเสียงและก็เป็นอาชีพที่น่ายกย่อง เพราะเป็นการช่วยเศรษฐกิจในครอบครัวได้เป็นอย่างดี

ปวีณาถือกำเนิดมาจากครอบครัวที่อยู่ดีมีสุขครอบครัวหนึ่งในละแวกนี้ พ่อทำงานนอกบ้านส่วนแม่เย็บที่นอนอยู่กับบ้าน บ้านปวีณาตั้งอยู่ริมคลอง มีสะพานเดินติดต่อกับบ้านอื่น ๆ บ้านที่อยู่ใกล้กันและปวีณาชอบไปบ่อย ๆ คือ บ้านป้า พี่สาวของพ่อซึ่งเป็นช่างเย็บที่นอนฝีมือดีคนหนึ่ง

ชื่อปวีณานี้พ่อเป็นคนตั้งให้ มีความหมายว่าฉลาดและมีฝีมือดี ต่อไปจะได้เป็นช่างเย็บที่นอนฝีมือดีอีกคน

หนึ่ง ปวีณาเป็นเด็กเรียบร้อย
ว่าง่าย เชื่อฟังผู้ใหญ่ จดจำ
คำสั่งสอนได้ดี จึงเป็นที่รัก
ของพ่อแม่ญาติพี่น้องทุกคน

สิ่งแวดล้อมทางบ้านทำให้ปวีณามีนิสัยรักการฝีมือ
เย็บปักถักร้อย เมื่อเรียนอยู่
ชั้นประถมปลายครูสอนให้
ทำงานประดิษฐ์ของใช้ ของตกแต่งและของประดับบ้าน
ง่าย ๆ ปวีณาสามารถปักผ้าปูโต๊ะ เย็บปลอกหมอน ถัก
ผ้ารองถาด ช่วยแม่เย็บบานหน้าต่าง ทำเบาะรองนั่ง ช่วย
ตกแต่งห้องรับแขกให้ดูสวยงาม บางทีก็ออกความคิดทำ
การฝีมืออื่น ๆ อันเป็นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แม่ก็
ส่งเสริมให้รู้จักเวลาทำงานเพื่อความเจริญต่อไปข้างหน้า

ทางโรงเรียนยังให้นักเรียนร่วมกันทำกิจกรรม
ต่าง ๆ อันเป็นการพัฒนาทางศิลปะวัฒนธรรมอยู่เสมอ
เพื่อปลูกฝังให้รู้จักคุณค่าทางศิลปะ เข้าใจถึงความผสม
กลมกลืนในศิลปะนั้น ๆ ตั้งแต่ยังเด็ก ให้เกิดความสนุก
เพลิดเพลินด้วย ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และ
ค่อยฝึกฝีมือการทำงานให้ประณีตขึ้นเรื่อย ๆ ให้มีรสนิยม
ที่ดีอีกด้วย ให้นักเรียนรู้จักมุ่งมั่นทำงานให้สำเร็จเรียบร้อย
จึงทำให้ปวีณาเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบและเชื่อมั่น

ในตนเองยิ่งขึ้น เวลาโรงเรียนจัดงานตอนปิดภาคเรียน นักเรียนจึงมีโอกาสดแสดงออกร่วมกันตามความถนัดและความสามารถของตน ครูก็ชมว่าปวีณาฝีมือดี ทำให้ปวีณารู้สึกชื่นชมยินดีในผลงานและมีกำลังใจ

เมื่อปวีณาโตพอที่จะรู้เรื่องอาชีพในครัวเรือนในท้องถิ่นบางกอกน้อยนี้ ก็มีความสนใจนี้ก็อยากจะทำเรียนและหัดเย็บที่นอนบ้าง โตขึ้นจะได้มีรายได้เหมือนป้าเหมือนแม่ ดังนั้น เวลาว่างจึงชอบมาดูแม่เย็บ และบางทีก็ไปบ้านป้าดูป้าตัดเย็บ นับว่าปวีณารู้จักวิธีแสวงหาความรู้อยู่เสมอ บ้านนั้นมีความชำนาญอยู่มากและเคยเล่าให้ฟังว่า “ที่เขตบางกอกน้อยของเรานี้ มีการเย็บที่นอนมาช้านานสืบมาจากบรรพบุรุษ ป้าจะเล่าให้ฟังว่าตอนสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นเข้ามาตั้งฐานทัพในเมืองไทย ที่กรุงเทพแถวบ้านเรานี้มีลูกระเบิดลงบ่อย ๆ ใคร ๆ

เขาก็อพยพไปอยู่ที่อื่น แต่ป้าไม่ได้ไปหรอก เพราะตอนนั้นที่นอนขายดีจริง ๆ มีร้านมาว่าให้ทำเอาไปขายพวกญี่ปุ่น ขายดีมากที่เดียวแหละ ป้าก็คลาดแคล้วไม่ถูกระเบิด เย็บที่นอนต่อมาจนบัดนี้ เออ นี่ป้าก็มีอายุมากแล้ว ถ้าได้มี

การสืบทอดกันต่อ ๆ ไปก็ดีหรือ หลานสนใจก็ดีแล้ว”

ปวีณานำมาคิดใคร่ครวญดู พอเรียนจบชั้นประถมศึกษา ก็สอบเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมได้ที่โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม โรงเรียนอยู่ตรงข้ามฝั่งคลอง ลงเรือไปกลับสะดวก เดินไปไม่ไกลเลย ชั้นมัธยมปีที่หนึ่งนี้ทางโรงเรียนสำรวจความสนใจและความถนัด จะได้แนะแนวเรียนวิชาซึ่งต่อไปจะเป็นอาชีพได้ถูกต้อง และมีวิชาอาชีพตามบรรพบุรุษในท้องถิ่นให้เลือกด้วย ปวีณาจึงสมัครเรียนวิชาเย็บที่นอนซึ่งต้องเรียนกับผู้ปกครองที่บ้าน อาจารย์จะตามมาดูผลของการเรียนจนเป็นที่เรียบร้อย นับว่าเป็นวิชาที่ตรงกับความสนใจและความตั้งใจทีเดียว

แม่ให้ปวีณาคิดอย่างอิสระ และเห็นด้วยกับความสมัครใจเรียน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความประณีตละเอียดถี่ถ้วนดีพอสมควร ทั้งยังเป็นเด็กขยัน อดทน ตั้งใจทำงานดีอีกด้วย แม่เคยปรารภกับญาติมิตรว่า ดีใจที่โรงเรียนได้กำหนดวิธีสอนเช่นนี้ ทำให้วิชาการช่างฝีมือต่าง ๆ ที่เป็นงานหัตถกรรมพื้นบ้านไม่สูญหาย แต่จะได้รับการปรับปรุงอยู่เรื่อย ๆ และยึดเป็นอาชีพต่อไปในภายหน้าได้

แม่ชี้แจงให้ฟังก่อนลงมือสอนให้ตัดและเย็บที่นอนว่า “ที่นอนนี้เป็นเครื่องใช้ปูนอน ก็ใช้กันทุกบ้านแหละ บางคนเรียกว่า ฟูก ก็หมายความว่า ถึงที่นอนใหญ่ยัดด้วย

หนูนุ คำราชาศัพท์เรียก
ที่นอนว่าพระที่ งานเย็บที่นอน
นี้จะมีให้ทำอยู่เรื่อยไป ถ้าฝีมือ
ดีต้องใช้ความละเอียดถี่ถ้วน
ฝีมือต้องประณีต ต้องรู้จักคิด
คำนวณ ตัดสินใจถูกต้อง

นะลูก เป็นงานมีขั้นตอน ต้องขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นทำให้
สำเร็จ”

ปวีณาบอกว่า “คะแม่ ลูกจะตั้งใจพยายามหัดทำให้
ได้ดั่งอย่างป้าอย่างแม่ทีเดียวละ ที่บ้านป้า ลูกได้ยินคนมา
รับที่นอนชมฝีมือป้าบ่อย ๆ ป้าเย็บได้สวยจริง ๆ แม่ก็
เย็บสวย”

แม่ว่า “ดีแล้วลูก แต่ลูกต้องตั้งใจจริง รู้จักทำงาน
รู้จักเวลาทำงานด้วยนะ”

ต่อมาแม่ได้อธิบายถึงการวัดที่นอนว่า “ที่นอนนั้น
ใช้ปูนอนกับพื้นหรือใช้ปูนเตียงถ้าเป็นที่นอนเตียงละก้อ
ต้องวัดให้ดี ให้ถี่ถ้วน คุณลักษณะเตียงเป็นสำคัญ ว่ามีมุม
เหลี่ยมหรือมุมมน มุมนี้สำคัญมาก ต้องเย็บให้ถูกต้องลักษณะ
จึงจะเข้ากับเตียงพอดี ความกว้าง ความยาว วัดให้
แน่นอน ทบทวนดูให้ดี ที่นอนจึงจะได้ขนาดตามต้องการ ที่
ว่าปูกับพื้นนั้นมักใช้ท่อนเดียว หรือจะให้ป็นสามท่อน
แล้วเย็บติดกันกันก็ได้ อย่างนี้เวลาเก็บพับได้ไม่เปลือง

เนื้อที่ใกล้เคียง”

ปวีณาเริ่มรู้สึกว่าการวัดนี้ต้องใช้ความรอบคอบไม่น้อย พอดีเมื่ออธิบายต่อ “ถ้าเป็นที่นอนเตียงจะแบ่งความยาวออกเป็นสามตอน เย็บเป็นสามท่อน” ปวีณาสงสัยสอบถามแม่ทันที แม่ก็ชี้แจงว่า “คนเรานั้นมีน้ำหนักตัว ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตั้งแต่ศีรษะถึงเท้ามีน้ำหนักไม่เท่ากันช่วงไหนที่หนักกว่านอนไปนาน ๆ ที่นอนจะยุบตัวลง ทำให้ที่นอนไม่เรียบเสมอกัน ก็จะได้เปลี่ยนท่อนกันเสียปรับระดับให้พอดีกัน ทำให้นอนสบายไม่ปวดหลังใช้ได้อีกนาน”

แม่ให้ปวีณาเรียนรู้เรื่องที่นอนโดยทั่วไปอีก จึงอธิบายต่อไปว่า “ที่นอนนั้นมีขนาดต่างกันอย่างสามชั้น ความหนาก็แปดนิ้ว นิยมใช้กันเป็นที่นอนเรือนหอในงานมงคลสมรส ใช้ปูบนเตียง สมัยนี้หัวเตียงมีรูปแบบต่าง ๆ กัน แล้วแต่จะคิดตกแต่ง และคิดถึงประโยชน์ใช้สอยแค่ไหน แบบเรียบ ๆ ก็มี”

แม่ชี้แจงถึงความสูงหรือความหนาของที่นอนเพิ่มเติม “ที่นอนอย่างสองชั้นก็หนาหกนิ้วหรือบางคนใช้เพียงสี่นิ้วก็มี แล้วแต่จะต้องการ”

ปวีณาถามขึ้นว่า “แม่ขา ที่นอนท่อนเดียวนี้ ถ้ามันยุบแล้วแก้ไขได้ไหมคะ” แม่ตอบ “ได้สิลูก ก็เอานุ่นเติมตรงที่ยุบลงไปนั่นแหละที่นอนไม่ว่าขนาดไหนถ้ามันยุบ

ไปแต่ผ้ายังดีก็เปลี่ยนนุ่นใหม่ได้ ถ้านุ่นยังดีแต่ผ้าเก่าซิด
ไปก็เปลี่ยนผ้าใหม่ได้นะ ช่างเย็บที่นอนเขารับแก้ไขให้ได้”

แม่เห็นลูกเข้าใจดีแล้ว ก็อธิบายต่อไปเรื่อย ๆ “พูดถึง
นุ่นก็ดีแล้ว นุ่นจะเป็นต้นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งที่ลำต้นกึ่งก้าน
มีเปลือกสีเขียว มีหนามสั้น ๆ ที่โคนต้น กิ่งมันทอดขนาน
ไปกับพื้น พอถึงฤดูแล้งละก้อมันจะทิ้งใบ ดอกมันสี
ขาวนวล ผลนุ่นมีรูปทรงเหมือนกระสวย มีปุยสีขาวที่เรา
เอามาใช้นั่นแหละ ผู้ใช้ที่นอนมักเลือกซื้อที่นอนนุ่น
บริสุทธิ์ ปราศจากเม็ด ไม่มีสิ่งอื่นเจือปนเลย”

ปวีณาอยากรู้เรื่องผ้าที่ใช้เย็บที่นอนจึงถามแม่
แม่ก็ชี้แจงว่า “ผ้าที่ใช้เย็บที่นอนนั้นจะต้องใช้ผ้าเฉพาะ
ของมัน เดิมก็สั่งมาจากนอก สมัยนี้ไทยเราเก่งสามารถ
ผลิตเองได้แล้วนะ ผ้าเนื้อหนามีสีเขียวเข้ม ก็มีสีชมพูอ่อน
ชมพูแก่ แดง เขียวอ่อน ฟ้าย เหลือง มีดอกโต ๆ
สีกลมกลืนกัน ไม่ค่อยนิยมผ้าเป็นลายทาง ๆ เวลาตัดเย็บนี้
ต้องวางผ้าให้ดอกตรงกันทั้งสองหน้า เวลากะผ้าต้องใจ
เย็น ๆ กะให้มันใจให้แน่นอนก่อนแล้วจึงจะตัด”

เรื่องความหนาของที่นอนนี้ก็เป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้
แม่จึงว่า “ที่นอนที่กำหนดความหนาไว้แล้วนั้น ต้องทำ
เป็นลิ้นภายในหรือว่าภายในที่นอนนี้มีลิ้นโดยตลอด ลิ้น
นี้ใช้ผ้าคนละชนิดกับตัวที่นอน ใช้ผ้าสีขาวลงแบ่งแฉกก็ได้
ใช้ผ้าดิบก็ได้ เวลาจะตัดลิ้นนี้ต้องวัดให้เที่ยงตรง ถ้าสั้นไป

ยาวไปไม่สวย ตัดไปตามยาวของผ้า” แม่เว้นระยะให้คิดตาม “ที่นอนที่หนึ่งจะมีกึ่งลิ้นก็ได้ ต้องคำนวณจากความยาวของที่นอนนั้น ก็เรียนบวกลบคูณหารมาแล้วไม่ใช่รี เอาวิชาคำนวณนั้นแหละมาใช้ เว้นระยะห่างให้พอดี ความกว้างของลิ้นก็คือความหนาของที่นอนนั่นเอง รีดผ้าที่นอนตามระยะลิ้น รีดให้เรียบร้อย ไข่เครื่องเจาะเป็นรูเล็ก ๆ ห่างกันตามแนว”

แม่เห็นว่าปรีณาดังใจฟังยังไม่มีข้อสงสัย จึงอธิบายต่อ “ตอนนี้ฟังให้ดี เวลาเย็บลิ้นเข้ากับตัวที่นอนก็ใช้ผ้าลิ้นวางทาบตามรอยทับ เย็บเลยช่องที่เจาะไว้เข้ามาหน่อยหนึ่ง ดูตะเข็บให้ตรง เย็บให้หมดทุกลิ้น เย็บทั้งสองด้านต่อไป เย็บด้านขอบ เปิดไว้ข้างหนึ่ง”

ปรีณาเข้าใจจึงพูด “เปิดไว้ใส่หนุนใช้ไหมคะแม่” แม่ว่า “ถูกละ ก็ไว้ยัดหนุนลงระหว่างลิ้นนั้นแหละ จะใส่หนุนไหล่งมาตั้งแต่ต้นถึงปลายที่นอนก็ได้ หรือจะใส่ตรงกลางก่อนแล้วจึงใส่ทั้งสองข้างให้ครบก็ได้ การบรรจุหนุนนี้ก็เหมือนกัน ต้องพิถีพิถันให้หนุนเท่ากันตลอด ที่นอนถึงจะหนาได้ระดับเดียวกัน พอใส่หนุนเสร็จแล้วเย็บที่นอนด้านนี้ให้ติดกัน แล้วเย็บริมขอบที่นอนอีกครั้งหนึ่งเรียกว่าหยาบขอบ หยาบให้สวยให้ถี่เท่า ๆ กัน จะได้คงทนถาวร เย็บเป็นอันเสร็จ ปิดที่นอนให้สะอาดจะแลดูสวยงาม มีความกว้างยาวและหนาเที่ยงตรงดี น่านอนน่าใช้”

ปวีณาถามถึงการทำความสะอาดที่นอน แม่จึงตอบว่า “ที่นอนนี้ต้องใช้ผ้าปูอีกทีหนึ่งจึงซักแต่ผ้าปูที่นอน แต่ต้องทำความสะอาดที่นอนด้วย หมั่นปิดฝุ่นละออง เวลาแดดจัด ๆ ก็นำออกตากแดดให้ที่นอนถูกแดดทั้งสองข้าง”

แม่อธิบายเรื่องลินที่นอนต่อไปอีกหน่อย “ลินที่นอนนี้ยังมีอีกอย่างหนึ่ง เป็นประเภทลินขาดต้องเย็บเปิดไว้ใส่หนุนสี่แท่ง พอใส่หนุนแน่นดีแล้วลินมันจะบวม อย่างนี้เย็บยาก ลูกต้องเย็บอย่างลีนธรรมดาให้ช้านานูญเสียก่อนนะ ต่อไปแม่จะสอนแบบหลังนี้ให้”

ที่ทำหน้าบ้านป่าและบ้านแม่นั้นจะมีเรือจ้างต่อเครื่องมาจอด มีผู้มาสั่งทำที่นอนหรือรับที่นอนที่ทำเสร็จแล้วอยู่เนื่อง ๆ ทำให้ปวีณาคิดว่าคนเรานั้นในแต่ละวันต้องนอนหลับให้พอเพียงจึงจะทำให้สุขภาพทางกายทางใจสมบูรณ์ดี มีความสุข ก็คงจะต้องมีคนมาติดต่อกว่าทำที่นอนกันเรื่อยไป ดังนั้น การที่ตนเลือกเรียนวิชาเย็บที่นอนอันเป็นวิชาเลือกอาชีพตามบรรพบุรุษที่โรงเรียนส่งเสริมนั้นนับว่าเป็นการเหมาะสม เป็นงานหัตถกรรมพื้นบ้านที่ทำรายได้เสมอ ทำให้รู้สึกมั่นใจในอนาคตของตนแล้ว

เด็กไทยวันนี้

กับ ศิลปหัตถกรรมไทย

โดย ถวัลย์ มาตรฐาน

หมอกบางโรยตัวละมุน
ละไมมาพร้อมกับความเหน็บ
หนาวแห่งฤดูกาล ลำแสงแดด
อุ่นแทรกผ่านม่านหมอกมาเพียง
จาง ๆ ชีวิตหลากหลายเดินฝ่า
สายหมอกพริ้วฟุ้งขาวนวลไป
เหมือนภาพในความฝันอันลาง
เลือนแต่ดูงดงามประหนึ่งภาพ
วาดอ่อนนุ่มของจิตรกรที่ประจง
แต้มสีส้นลงบนผืนผ้าใบ

ศิลปหัตถกรรมไทยอีกชิ้นหนึ่งที่แกะขึ้นเพื่อ
จำหน่ายกับนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยเฉพาะ

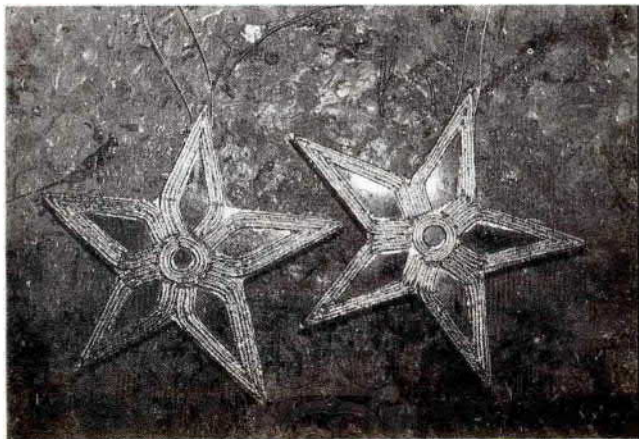

เด็ก ๆ ช่วยกันประดิษฐ์ดาว

หมอกระเหยหายไปในเมื่อยามสาย อากาศเย็นเริ่ม
อุ่นสบาย เด็ก ๆ เริงร่าออกจากบ้านแต่ละหลังมุ่งสู่
โรงเรียนซึ่งเปิดประตูหน้าต่างรอรับการมาของพวกเขา
อยู่ในทุก ๆ เช้าของวันเปิดเรียน

แว่วเสียงคุณครูบอกเด็ก ๆ ว่าปี พ.ศ. ๒๕๓๑-๒๕๓๒
รัฐบาลกำหนดให้เป็นปีศิลปหัตถกรรมไทย อันเป็นการ
เชิดชูบรรพบุรุษไทยในอดีตและคนไทยทุกคนในปัจจุบัน
ที่ได้สืบสานความสามารถจากมือสองมือ สร้างสรรค์งาน
ศิลปะมาแต่อดีตอันยาวนานสืบต่อนับเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน
อย่างน่าภาคภูมิใจ

ดาวประดับ ที่นำมาติดกระຈกสีและลงรักปิดทองเป็นงานที่ชาวต่างชาติ
สั่งจองกันเป็นจำนวนมาก

คุณครูย้ำว่าโรงเรียนคือสถาบันของสังคมที่ทำหน้าที่
ถ่ายทอดศิลปะ ประเพณี วัฒนธรรม และเรื่องราว
ทุกสิ่งทุกอย่างในอดีตให้สู่การรับรู้ของคนรุ่นปัจจุบัน
เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ต่อการกำหนดอนาคตในวันข้างหน้า
และบอกว่าเด็กไทยวันนี้จะเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของชาติ-
บ้านเมืองในอนาคต

เด็กเอ๋ยเด็กน้อย

เด็กเล็ก ๆ ที่กำลังเรียนรู้โลก เรียนรู้ชีวิตอยู่ใน
โรงเรียนประถมศึกษาขณะนี้ มีเกือบ ๑๐ ล้านคน พวกเขา
เหล่านี้กระจัดกระจายกันอยู่ในทุกพื้นที่ของแผ่นดินไทย

ทั้งบนยอดดอยสูงแสนไกล ในป่าลึก ท่ามกลางขุนเขา และตามเกาะแก่งกลางทะเลกว้างที่มีผู้คนอาศัยก็ยังมี เด็กเล็ก ๆ ร่ำเรียนเขียนอ่านอยู่อย่างขมิ้มมัน

วันเวลาผ่านไป หลายสิ่งหลายอย่างในโรงเรียน ก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลา ก่อนนี้โรงเรียนมุ่งสอนแต่ เพียงหนังสือให้ทุกคนอ่านออกเขียนได้แล้วค่อย ๆ พัฒนาระบบการเรียนรู้ให้ขยายออกไปในวงกว้าง

ปัจจุบันนักเรียนตัวน้อย ๆ ของไทยก้าวหน้าไปสู่ อีกยุคหนึ่ง พวกเขาเหล่านั้นมีความสามารถหลากหลาย ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ในรั้วของโรงเรียน

ชีวิตน้อย ๆ เหล่านี้มีอะไรหลายอย่างที่น่าชื่นชม

รอยต่อของความเป็นไทย

ในขณะที่ผู้คนในสังคมส่วนหนึ่งนิยมชมชื่นกับ สินค้าต่างประเทศและพากันเมินเฉยต่อสินค้าไทยราวกับ คนไร้หัวใจนั้น เด็ก ๆ ที่รักทราบบ้างไหมว่ายังมีเด็กไทย อีกมากมายที่ยังคงยึดมั่นอยู่กับคุณค่าของความเป็นไทย ไม่แปรเปลี่ยน พวกเขาใช้เสื้อผ้าที่ทำจากฝีมือการถักทอ ของปู่ย่าตายาย และในขณะที่เด็ก ๆ ส่วนหนึ่งเล่นของเล่น ราคาแพงแสนแพงจากต่างประเทศอย่างลุ่มหลงอยู่นั้น พวกเขา กลับขมกเขม้นผลิตของเล่นและสิ่งของแปลก ๆ ด้วยมือทั้งสองของเขา ส่งออกไปขายต่างประเทศเพื่อ

หน้าฉากประดับกระจกที่ชาวต่างชาติต้องการกันมาก

อวดฝีมือความเป็นไทยให้ชาวต่างชาติได้ชื่นชม

ไปชมฝีมือของเด็กไทยสักชนิดหนึ่งนะ เพราะถึงแม้พวกเขาจะเป็นเด็กน้อยตัวเล็ก ๆ ก็ตามที่ แต่เขาก็เป็นเด็กที่ถือได้ว่าเป็นแบบฉบับและเป็นรอยต่อของความเป็นไทยที่แสนจะน่านิยม

พวกเขาเหล่านี้อยู่ไกลถึงโรงเรียนบ้านตันแก้ว ตำบลขุนทอง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

เด็กไทยวันนี้

ที่โรงเรียนบ้านตันแก้ว คุณครูที่นั่นเพียรถ่ายทอดความรู้ความสามารถเชิงหัตถกรรมทั้งมวลให้กับเด็ก ๆ

อยู่วันแล้ววันเล่า โดยนำเอาชนยาเรือมาผสมกับสีให้เหนียว
แล้วนำไปฝึกสร้างลวดลายต่าง ๆ ที่เป็นศิลปะของไทย
ลงบนผิวของขวดแก้วที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์แล้วให้เป็น
ลวดลายต่าง ๆ

การฝึกขึ้นลายไทยบนผิวขวดดังกล่าวจะเป็นพื้นฐาน
สำคัญยิ่งต่อการก้าวขึ้นไปสู่งานศิลปหัตถกรรมขั้นสูง
เพื่อการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต

ศาลาไทยหลังเล็ก ๆ ติดประดับด้วยกระจกสีฝีมือ
ของเด็ก ๆ ที่ชาวต่างชาติสั่งทำเพื่อส่งออก
ต่างประเทศโดยเฉพาะ

เมื่อเด็ก ๆ ฝึกขึ้นลายชำนาญแล้วเขาเหล่านี้จะใช้เวลาว่างที่มีอยู่ช่วยพ่อ-แม่ทำงานตามที่เรียนรู้มา และบางคนก็นำความรู้ที่ได้จากโรงเรียนไปรับจ้างทำงานศิลปหัตถกรรมตามหมู่บ้านต่าง ๆ

งานที่พวกเขาทำนั้นเป็นงานที่ส่งออกต่างประเทศ โดยเฉพาะ มีทั้งงานแกะสลัก งานตกแต่งลวดลาย และงานประดิษฐ์

งานเหล่านี้เป็นงานที่หลาย ๆ คนทอดทิ้งและพากันมองข้าม แต่สำหรับชาวต่างชาติแล้ว งานดังกล่าวเป็นงานที่เกิดมาจากสองมือของมนุษย์ที่สอดผสานศิลปะความเป็นชาติไว้อย่างเด่นชัด ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาถือว่า มีคุณค่ายิ่งของโลกมนุษย์

เด็ก ๆ ที่โรงเรียนบ้านตันแก้วไม่เคยเหน็ดเหนื่อยหรือทอดทิ้งต่อการที่จะเรียนรู้งานฝีมือเหล่านั้น ทุกคนฝึกฝนอยู่ทุกวัน จนชาวต่างชาติไว้วางใจนำรูปแบบงานบางประเภทมาให้แกะสลัก โดยขอให้ผสมผสานความเป็นไทยลงไปในงานที่สั่งทำบ้าง เพราะเขารักและชอบศิลปะแบบไทย ๆ

แม้โรงเรียนบ้านตันแก้วจะไม่มีโรงฝึกงานเป็นลำเป็นสัน แต่คุณครูที่นั่นก็สามารถที่จะให้เด็ก ๆ ได้ฝึกกับชาวบ้านด้วยการปฏิบัติจริงอยู่อย่างสม่ำเสมอจนมีฝีมือเป็นที่ไว้วางใจของทุกคน

งานศิลปหัตถกรรมไทยของนักเรียน
ประถมศึกษาในปัจจุบัน

หน้ากากที่แกะสลักและปิดทองเรียบร้อยแล้ว

และถ้าจะมีคำถามว่า แล้วเด็กประถมศึกษา
โรงเรียนอื่น ๆ ละ มีความสามารถเหมือนเด็กโรงเรียน
บ้านตันแก้วหรือไม่แล้ว คำตอบก็คือมีอยู่มากมาย และ
มีอยู่ทุกหนทุกแห่งทั่วแผ่นดินไทย เพียงแต่ว่ายังไม่มีใคร
หยิบยกขึ้นมาให้เห็นเท่านั้นเอง

เด็กเอ๋ยเด็กน้อย ขอให้สองมือเล็ก ๆ คู่หนึ่งของเธอ
จงเป็นมือที่สร้างชื่อเสียงเกียรติยศให้กับแผ่นดินไทย
ตลอดไปชั่วนิรันดร์.

เพื่อนธรรมชาติ

วิภา ตันทุลพงษ์ : เรื่อง

สุธรรม กังวาลไกร : ภาพ

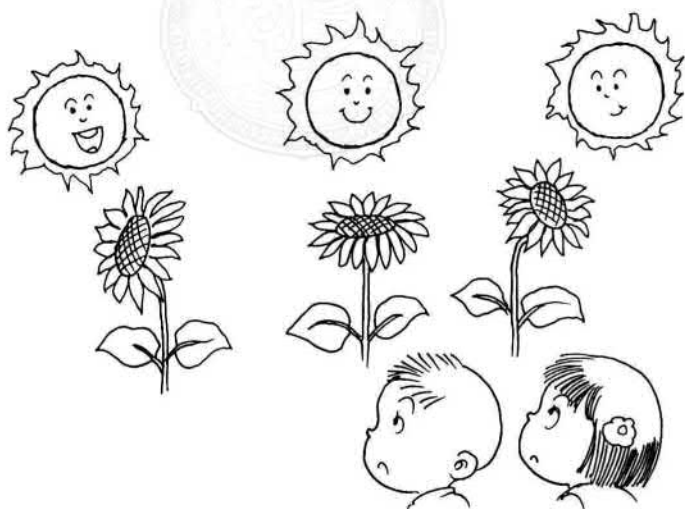
ความลึกลับ มหัศจรรย์และความงามของธรรมชาติ
เป็นสิ่งที่เราพยายามศึกษา เพื่อคลี่คลายให้รู้ว่า
ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น และเหตุใดจึงมีเหตุ
การณ์เช่นนั้น

เพื่อน ๆ ลองสังเกตธรรมชาติ
รอบตัวเรา จะพบว่ายังมีสิ่งต่าง ๆ
ที่แปลก มหัศจรรย์ ตื่นตา ตื่นใจ
และน่าศึกษาค้นคว้าตามใจกับแจ้ว มา
ซิคะ

ทำไมดอกทานตะวันจึงหันเข้าหาดวงอาทิตย์

ต้นทานตะวัน เมื่อยังเล็กอยู่และกำลังโต มันจะหันดอกเข้าหาดวงอาทิตย์ เพื่อให้ลำต้นโตเร็ว โดยด้านที่ไม่ถูกแสงอาทิตย์จะโตเร็วกว่าด้านที่ถูกแดด การเคลื่อนไหว เช่นนี้ทำให้ใบของมันได้แดดดี เมื่อดอกทานตะวันโตเต็มที่แล้วจะไม่หันเข้าหาดวงอาทิตย์อีกเลย

ทำไมใบไม้จึงร่วง

การร่วงของใบไม้ เป็นการปรับตัวให้เหมาะกับสภาพแวดล้อม โดยเฉพาะเมื่อถึงฤดูหนาว ใบไม้จะร่วง บางชนิดจะร่วงจนใบโกร๋น ทั้งนี้เพราะผลของใบไม้มีรูอากาศมากมาย เพื่อระบายความชื้น อากาศแห้งเพียงใด ความชื้นก็ยิ่งระเหยเร็วยิ่งขึ้นเพียงนั้น ในยามอากาศหนาว ความชื้นภายในใบไม้จะระเหยไปในปริมาณมาก รากของต้นไม้จะดูดรับความชื้นไม่พอต่อการบำรุงเลี้ยงลำต้น เมื่อความชื้นในต้นลดน้อยลง ต้นไม้จะตายเร็ว เพื่อความอยู่รอด ต้นไม้จึงใช้วิธีทำให้ใบร่วงนั่นเอง

ทำไมแมลงปอจึงมีตาโต

“อะไรเอ๋ย มีปีกบางๆ ตาโตๆ บินได้รวดเร็ว อยู่ตามหนองน้ำ” “แมลงปอ” เด็กๆ คู่หนึ่งคุยกับแมลงชนิดนี้ เราจะพบมันออกหากินในเวลากลางวัน ตาจึงมีส่วนช่วยในการหาอาหารได้ง่าย และช่วยในการมองเห็น ทำให้ระวังศัตรูที่จะจับมันกินเป็นอาหาร การมีตาโตจึงทำให้แมลงปอบินหนีได้ง่าย และรวดเร็ว

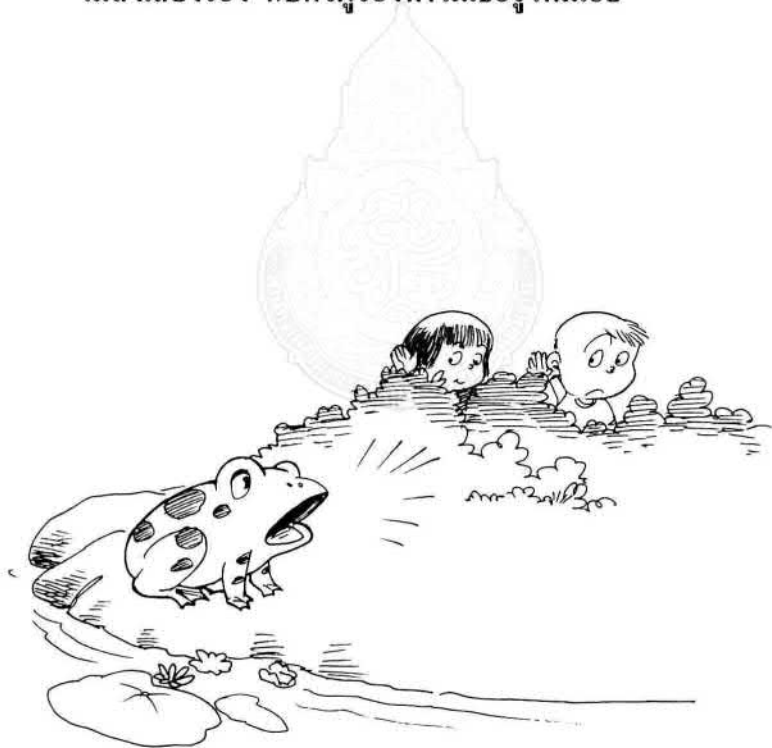
ทำไมปูจึงเดินไปข้าง ๆ

คนสามารถเดินไปข้างหน้า หรือถอยหลังได้เพราะ ลูกสะบ้าหัวเข่าของเราถ่วงออกไปข้างหน้า จึงทำให้เดินไปข้างหน้าได้อย่างง่ายดาย ปูเดินอย่างคนไม่ได้ เพราะขาปูทำงานในระบบให้เดินไปข้าง ๆ ตัวมัน และขาต้องเดินไปพร้อม ๆ กัน ขาของปูโก่งงอไปข้าง ๆ ทำให้มันต้องเดินไปข้าง ๆ ลองเดินแบบปูดูสิ จะเป็นอย่างไร....

เราจะรู้ได้อย่างไรว่า กบตัวไหน ตัวผู้ตัวเมีย

กบเป็นสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ ที่มีกระดูกสันหลัง กบตัวผู้จะมีถุงพิเศษอยู่ข้างหัว เรียกว่า ถุงแปลงเสียง มันจะเป่าถุงนั้นจนโป่งเต็มไปด้วยอากาศ แล้วจึงแปลงเสียงออกมาว่า อ๊บ..อ๊บ... กบตัวผู้เท่านั้นที่ร้องได้ กบตัวเมียไม่ส่งเสียงร้อง กบตัวผู้ร้องทำไมเธอรู้ไหมเอ๋ย

โบราณว่า กบร้องเมื่อใดฝนจะตก จริงหรือไม่

กบเป็นสัตว์ที่มีความไว ต่อปริมาณความชื้นในอากาศ ก่อนฝนตกอากาศจะชื้น เมื่อมีความชื้นในอากาศมาก ๆ มันจะร้องบอกด้วยเสียงอันร่าเริง เป็นสัญญาณว่าฝนกำลังมา

ทำไมฝนจึงตกทั้งที่มีแดดออก

ขณะที่แดดออกจ้า และท้องฟ้าไม่มีเมฆ บางทีจะมีฝนตกมาโดยเราไม่รู้ตัวล่วงหน้า ทั้งนี้เพราะลมพัดพาฝนมาจากก้อนเมฆที่อยู่ไกลออกไป หรือบางทีเกิดจากฝนที่ตกลงมาจากก้อนเมฆที่อยู่สูงขึ้นไปลิบลับ เมฆเหล่านั้นหายไปก่อนที่ฝนจะทันตกลงสู่พื้นดิน เราเรียกฝนแบบนี้ว่า ฝนตกแดดออก

รู้จักน้ำเกิดจากอะไร

รู้จักน้ำเกิดจากแสงอาทิตย์สะท้อนกับหยาดฝน
 นับล้านๆ เม็ดในอากาศ แดดร้อนทีเดียว เราจะไม่เคย
 เห็นรู้จักน้ำตอนกลางคืน และไม่เห็นในขณะที่ฝนตก รู้
 จะปรากฏให้เราเห็นตอนที่ฟ้ากระจ่างหลังฝนตก หรือ
 ขณะที่มีฝนตกแดดออก รู้มีสี ๓ สี เธอรู้ไหมว่ามีสี
 อะไรบ้าง คนเก่งช่วยตอบที

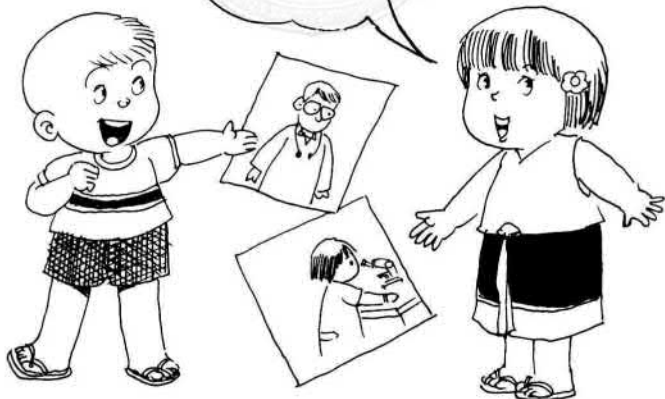
วันดีคืนดีเราทำรู้จักดูเล่นก็ยังได้ โดยเตรียมขวด
 จืดน้ำใส่น้ำให้เต็ม แล้วไปยืนในที่กลางแจ้ง ให้ดวงอาทิตย์
 ส่องอยู่ข้างหลังเรา ใช้ขวดจืดน้ำ จืดน้ำให้เป็นฝอย
 เราจะเห็นรู้จักเกิดขึ้น เพียงแค่นี้เราก็อำนาจได้ ลองดูสิ

จัวกับพี่แจ้วพาเพื่อน ๆ ไปพบความมหัศจรรย์
ของธรรมชาติ ซึ่งเป็นเพื่อน ไกลตัวเรามาแล้ว
เพื่อน ๆ เคยพบความแปลกเหล่านี้ บ้างไหม

ครับ

เพียงแค่เพื่อน ๆ รู้จักสังเกต จดจำ
มีการจดบันทึกความแปลกหรือสิ่งที่
พบแล้วเกิดความสงสัย เพื่อน ๆ นำมา
พิจารณา เพื่อหาความจริงที่ถูกต้องโดย
การสอบถามผู้รู้ เช่น คุณพ่อ คุณแม่
คุณครู หรือจากการไปค้นคว้าอ่าน
ในหนังสือสารานุกรม ในห้องสมุด
ลองทำตั้งแต่ววันนี้สิคะ ในอนาคตเพื่อน
อาจจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ หรือผู้ค้นพบสิ่ง
ใหม่ ๆ ทำประโยชน์ ให้แก่ส่วนรวม และประ-
เทศชาติ

เฮอร์ซ คนเก่ง

อิสระ เสียงเพราะดี

น้อง ๆ ครับ! การจะเป็นคนเก่งนั้น เราสามารถทำได้หลายวิธีและหลายคนก็ได้ทำไปแล้ว เช่นเรียนเก่ง ช่วยกิจกรรมโรงเรียนเก่ง ร้องเพลงเก่ง วาดภาพเก่ง เล่นกีฬาเก่ง ตอบปัญหาเก่ง และอื่น ๆ ล้วนแต่เป็นความเก่งที่น่าชื่นชมยินดีทั้งสิ้น พี่เชื่อมั่นว่าน้อง ๆ ทุกคนสามารถที่จะเลือกประพจน์ปฏิบัติตนให้ได้ชื่อว่าเป็นคนเก่งได้

สำหรับเยาวชนคนเก่งของเราที่พี่อยากจะแนะนำในวันนี้ เพื่อเป็นเกียรติยศและศักดิ์ศรีของเยาวชนไทย เนื่องในวันเด็กแห่งชาติปี ๒๕๓๒ คือ “ผจญ มุลสัน” วีรบุรุษเหรียญทองแดงจากกีฬา โอลิมปิก ๑๙๘๘ ครั้งที่ ๒๔ ณ กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้

ผจญ มุลสัน เป็นเด็กบ้านนอก ยากจน และ

กำพร้าพ่อ เลี้ยงชีพและส่งตัวเองเรียนหนังสือด้วยวิชาชีพ ชกมวยไทย อาศัยกำนันหยาดเหงื่อ เลือดเนื้อ และความเจ็บปวดของร่างกายเข้าแลก ชื่อบนเวทีผ้าใบของเขาคือ “พุฒ เกียรติลานสาง” ซึ่งหลายคนอาจจะรู้จักหรือเคยได้ยิน

ผจญเป็นเด็กที่มีความมานะ อดทน พยายามต่อสู้กับปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ของชีวิตมาตลอด เขาเกิดที่บ้านวังฆ้อง ตำบลด่านช้าง อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ เป็นลูกคนที่ ๕ ของนายสนธิ และนางบางมูลสัน บิดาถึงแก่กรรม เขามีพี่น้องทั้งหมด ๖ คน ชาย ๓ คน หญิง ๓ คน ชื่อเดิมของผจญ คือ ลำพัน มูลสัน ซึ่งแม่ตั้งให้คล้องจองกับพี่ ๆ คือ ลำราญ สายทอง ทำนอง ลำพอง ลำพัน (ผจญ) และสนม ครอบครัวมีอาชีพทำนา ผจญ มูลสัน ต้องต่อสู้กับชีวิตช่วยเหลือตัวเองมาตั้งแต่เด็ก เขาหนีออกจากบ้านไปเรียนหนังสืออยู่ที่จังหวัดตาก หลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่โรงเรียนวังฆ้องแล้ว พออายุ ๑๒ ปี ก็เริ่มขึ้นชกมวยไทยเป็นครั้งแรก เพื่อหาเงินส่งตัวเองเรียนหนังสือได้ เงินค่าตัวแค่ ๖๐ บาท

จากจังหวัดตาก ผจญได้เดินทางเข้ากรุงเทพ มาอาศัยอยู่กับค่ายมวยสวนมิสกวันหรือโอสถสภาของ ร.ต.ไฉน ผ่องสุภา แบบขออาศัยอยู่ และเขาก็ได้อาศัย

การชกมวยไปด้วย เรียนหนังสือไปด้วยตลอดมา จนถึงปัจจุบันนี้ เขากำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ แผนการเรียนเกษตรกรรมของโรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร มีอาจารย์ประภาพรรณ จตุรศรีวิไล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ผจญมีความวิริยะอุตสาหะในการเรียนเป็นอย่างมาก ทั้ง ๆ ที่เขาต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ในการฝึกซ้อมและเก็บตัว ไม่ได้เรียนเต็มที่เหมือนกับเพื่อน ๆ แต่ผจญก็ส่งงานอาจารย์ครบทุกวิชาและครบทุกครั้ง การเรียนของผจญจึงผ่านตลอด นอกจากนั้น ผจญยังเป็นนักเรียนที่มีความประพฤติเรียบร้อยมีสัมมาคารวะเป็นพิเศษ ปกติเขาจะเป็นคนเงียบขรึมและสนใจกีฬา อาจารย์ธานี แอ็กทอง หมวดวิชาพลานามัย เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่มีส่วนผลักดันผจญให้ประสบความสำเร็จ จนกลายเป็นวีรบุรุษของวงการกีฬาในครั้งนี้ ผจญได้ทำชื่อเสียงให้กับโรงเรียนของเขาโดยขึ้นชกมวยสมัครเล่นนักเรียนของกรมพลศึกษา ซึ่งเขาได้รับรางวัลชนะเลิศในการแข่งขัน ระหว่างปิดเทอมผจญจะกลับบ้านและใช้เวลาว่างในการหาปลาไหล ซึ่งเป็นอาชีพที่เขาถนัดมาก

ปัจจุบัน ผจญหรือลำพัน มูลสัน วีรบุรุษแห่งวงการกีฬาไทย ยังคงเรียนหนังสืออยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ของโรงเรียนบางกะปิ ทั้ง ๆ ที่อายุของเขา

๒๐ ปีแล้ว ที่จริงเขาน่าจะได้เรียนอยู่ในระดับอุดมศึกษา เช่นเพื่อนในวัยเดียวกันมากกว่า แต่ทว่าอายุและสภาพ ปัญหาฐานะทางเศรษฐกิจที่ผ่านมาก็มิได้เป็นอุปสรรค ต่อการเรียนการศึกษาและความตั้งใจสำหรับผจญ มวลสัน เยวชนคนเก่งของเราเลย...

เยวชนคนเก่ง ซึ่งเป็นวีรบุรุษของเราในวันนี้คง จะเป็นตัวอย่างและข้อคิดสำหรับน้อง ๆ ได้เป็นอย่างดี เราไม่สามารถที่จะเลือกเกิดได้ แต่ว่าเราสามารถที่จะ เลือกวิถีทางการดำเนินชีวิตของเราได้จริงไหมครับ.

อนาคตที่ดีสำหรับเด็ก แบบไทยๆ

FIRST
4

ได้สวย
สวยอย่างมี
อนาคตอย่างมี "สภพ"

ได้กกลั ขกมี๑๗ ๑๒๓๔ ๕.๕. ๑๑!

ได้กกลั
๑๒๓๔ ๕.๕. ๑๑!

เรื่องตลก ตลกแต่ง

BY WIST

ก็ขอแสดงความยินดี
กับเหรียญโอลิมปิกแดง

อยากทราบที่ "คุณพจน์"
มีเคล็ดลับอย่างไรบ้าง

①

อ้อไม่ยาก!

สำคัญว่าผมเล่นดี
ก็เลยใช้รหัสได้เล่น
ในนี้เล่นประโยชน์

โอ!

มันก็ยาก
อย่างไรครับ

②

สวัสดี...

ผมใช้จิตวิทยาหลอกผู้สื่อข่าว
ให้ถามมากลาง-บนมาจากวิชา
พิธีการ และปิดท้ายวิชาจิต
ศาสตร์ ด้วยมนต์อาถรรพ์-สวด
ใจครับ

ฉะ! "เรียนดี-ก็หัวดี" นี่แหละเด็กไทย.

③

เยาวชนคนเก่ง

วีรบุรุษเหรียญทองแดงกีฬาโอลิมปิก 1988

จดหมาย
จาก... "พี่+
ป๋าย"

ภรณ์ทิพย์ นาคหิรัญกนก

To all the children

my heart will be
with you always -
when you think of
"พี่+ป๋าย" know that I am
thinking of you also.

With love ♡

Smile!

พี่+
ป๋าย

หมายเหตุ : จดหมายฉบับนี้ พี่เขียนด้วยลายมือของตัวเอง เพื่อน้องๆ โดยเฉพาะ
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติปี ๒๕๓๒ ก่อนที่จะเดินทางกลับสหรัฐอเมริกา

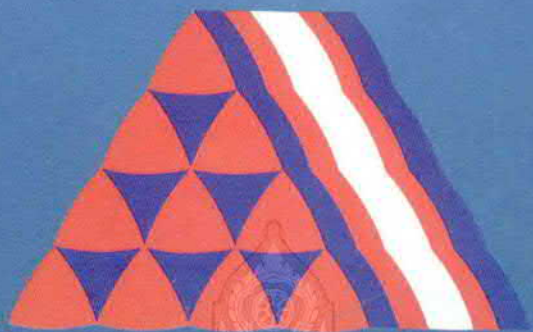
กิจกรรม วันเด็ก ปี ๒๕๓๑

คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก

ประจำปี ๒๕๓๒

นายมงคล ศรีไพรวรรณ	ประธานอนุกรรมการ
คุณหญิงแม่นมาส ขวลิต	รองประธานอนุกรรมการ
นายพยุหศักดิ์ จันทรสรินทร์	รองประธานอนุกรรมการ
นายเสริม สุพรรณกุล	อนุกรรมการ
นายสมพงษ์ พลະสุรย์	อนุกรรมการ
นายสมาน ไรจนกร	อนุกรรมการ
คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ	อนุกรรมการ
นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ	อนุกรรมการ
นางรัชณี ศรีไพรวรรณ	อนุกรรมการ
นางสาวรส วงศ์ยังอยู่	อนุกรรมการ
นางสาวกานต์มณี คักดีเจริญ	อนุกรรมการ
นายสมัย สุทธิธรรม	อนุกรรมการ
นายถวัลย์ มาศจรัส	อนุกรรมการ
นางสรพรพร แดงสกุล	อนุกรรมการ
นายสุจินต์ แยมแพ	อนุกรรมการ
นางวิภา ตันกุลพงษ์	อนุกรรมการ
นางสาววิไล เกษชนก	อนุกรรมการ
นางสาวพินสุตา สิริธวัชศรี	อนุกรรมการ
นายสุนทร หมักทอง	อนุกรรมการและเลขานุการ
นายอิสระ เสียงเพราะดี	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสมสุข สดาวร	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวเรณู ศิริขันธ์ชัย	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ปีศิลปะหัตถกรรมไทย ๒๕๓๑ - ๒๕๓๒

ตราไปรษณียากรที่ระลึกวันเด็กแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๒

ภาพวาดสัมผัสมือของเยาวชนไทยตาบอด